

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

50 χρόνια πριν

Τον Απρίλιο του 1931 καταργήθηκε η Μοναρχία στην Ισπανία κι ανακηρύχθηκε η Δημοκρατία. Το νέο καθεστώς όμως παρ' όλο που στηρίχθηκε στο βαθύ πόθο του λαού για πραγματική αλλαγή στην κοινωνική δομή της χώρας, στάθηκε απρόθυμο να δώσει κάποια ουσιαστική λύση στα οξυμένα προβλήματα του Ισπανικού λαού. Οι αστικοδημοκρατικές και σοσιαλδημοκρατικές πολιτικές δυνάμεις, που κυβερνούσαν, παρέμειναν σε μεγάλο βαθμό δέσμιες των δυνάμεων που είχαν στηρίξει τη μοναρχία - την καθολική εκκλησία, τους милитарιστές του στρατού, τους γαιοκτήμονες και τη διεφθαρμένη κρατική γραφειοκρατία - μηλοκάροντας τον ριζοσπαστισμό του Ισπανικού λαού. Η πιο οργανωμένη και ριζοσπαστική δύναμη του λαού, το αναρχικό κίνημα και οι οργανώσεις του CNT και FAI (ο αναρχισμός είχε βαθιές ρίζες στο Ισπανικό προλεταριάτο από το 1868) απάντησαν στην αντιλαϊκή Δημοκρατία κλιμακώνοντας τον κοινωνικό αγώνα με απεργίες, σαμποτάζ, αγροτικές εξεγέρσεις και αντίρρηση πόλης. Έχοντας σαν σύνθημα «ή γη στους αγρότες, τα εργοστάσια στους εργάτες». Η Δημοκρατική κυβέρνηση απάντησε όπως θ' απαντούσε κάθε κυβέρνηση με αστυνομία, και στρατό.

Με τις εκλογές όμως στα τέλη του '33 η κατάσταση άλλαξε και η κυβέρνηση πέρασε στα χέρια της Δεξιάς που επιδόθηκε στην καταστροφή των ασημάντων επιτευγμάτων των δημοκρατικών. Στις εκλογές οι αναρχικοί κήρυξαν «εκλογική απεργία» προπαγανδίζοντας την «ένοπλη εξέγερση σαν τη μόνη επαναστατική διέξοδο για την εργατική τάξη». Το Δεκέμβρη του '33 η CNT-FAI υλοποίησε την προπαγάνδα της με μια ακόμη ένοπλη εξέγερση κι οι μαυροκόκκινοι σημαίες υψώθηκαν πάνω απ' τα χωριά της Αραγωνίας και της Ριόχα που κήρυξαν τον ανταρτοσπαστικό-κομμουνισμό, μέχρι την άγρια καταστολή των αγωνιστών. Η «μαύρη διετία» της Δεξιάς '34-'35, σηματοδεύτηκε κι από την Αστουριανή επανάσταση που συμμετείχαν μαζί αναρχικοί και σοσιαλιστές, αλλά η βαθιά διάσταση ανάμεσα στην UGT*** και την CNT και η παλιά έχθρα των αναρχικών και ρεφορμιστών δεν έ-

πέτρεψαν την εξάπλωσή της σε πανεθνικό επίπεδο κι η απομονωμένη επανάσταση πνίγηκε στο αίμα. Η επίθεση στο εργατικό κίνημα συνεχίστηκε με τέτοια βιαιότητα που στα τέλη του 1935 υπήρχαν πάνω από 30 χιλ. πολιτικοί κρατούμενοι.

Η κατάσταση άλλαξε πάλι με τις εκλογές τον Φεβρουάριο του '36. Οι σοσιαλιστές μετά την Αστουριανή ήττα επέστρεψαν στον κοινοβουλευτισμό συγκροτώντας το «Λαϊκό μέτωπο» με τα κεντροδημοκρατικά κόμματα και το ολιγάριθμο κομμουνιστικό κόμμα. Τη νίκη όμως του «Λαϊκού Μετώπου» στις εκλογές έκρινε η CNT με τα εκατομμύρια μέλη της, εγκαταλείποντας σιωπηρά το σύνθημα της «εκλογικής απεργίας» για ν' απελευθερωθούν οι 30 χιλ. πολιτικοί κρατούμενοι. Οι όποιες όμως αλλαγές της νέας κυβέρνησης δεν ξεπέρασαν εκείνες του '31, ενώ οι αντίπαδες της Ισπανικής κοινωνίας ετοιμάζονταν για την τελική αναμέτρηση. Οι εθνικιστές προσανατολισμένοι ιδεολογικά και οργανωτικά στον φασισμό σχεδίαζαν να καταλάβουν την εξουσία με τη βοήθεια του Άξονα και να επιτεθούν στο αντιξουσιαστικό κίνημα. Η CNT-FAI με ενάμιση εκατομμύριο μέλη βλέποντας το «Λαϊκό μέτωπο» από τη μια ανίκανο ν' αναχαιτίσει το Φασισμό κι απ' την άλλη απρόθυμο να παρακολουθήσει τις επαναστατικές διεκδικήσεις του λαού, ετοιμάζονταν για την κοινωνική επανάσταση. Το Φασιστικό πραξικόπημα εκδηλώθηκε στις 17 Ιουλίου στο Ισπανικό Μαρόκο και σύντομα εξαπλώθηκε στην ηπειρωτική Ισπανία. Η άρνηση της Δημοκρατικής κυβέρνησης να δώσει όπλα στο λαό και ιδιαίτερα στους αναρχικούς, (που τους φοβόταν περισσότερο από το φασισμό) οι συνδιαλλαγές της και η αμυντική της στάση απέναντι στους στασιαστές έδωσαν τον απαραίτητο χρόνο στον Φράνκο για να εδραιώσει το στρατό του στο 1/3 της χώρας. (Αν και οι φασίστες είχαν υπολογίσει σωστά στη μικρή αντίσταση της Κυβέρνησης αλλά δεν μπόρεσαν να υπολογίσουν το μέγεθος της λαϊκής αντίστασης.) Σε περιοχές, όπως η Καταλωνία, όπου οι αναρχικοί ήταν έστω και ανεπαρκώς οπλισμένοι,

η συντριβή των φασιστών στάθηκε ζήτημα λίγων ωρών και σαν επιστέγασμα εξήντα χρόνων αναρχικής προπαγάνδας και δράσης ξέσπασε η κοινωνική επανάσταση στη μισητή Ισπανία. Παράλληλα με την οργάνωση ενόπλων «πολιτοφυλακών» εκατομμύρια εργαζόμενοι κατέλαβαν τα «περισσότερα εργοστάσια και το μεγαλύτερο μέρος της γης τα κολεκτιβοποίησαν, τα διέδωσαν, κατόργησαν το χρέος κι έζησαν με κομμουνιστικούς τρόπους εργασίας και διανομής κι όλα αυτά μέσα σ' ένα φοβερό εμφύλιο πόλεμο».

Ένας δεύτερος εμφύλιος πόλεμος ξέσπασε μέσα στην αντιφασιστική παράταξη. Οι αντιξουσιαστές βρέθηκαν υποχρεωμένοι εκ των πραγμάτων να συμπαραταχθούν με τους δημοκράτες, σοσιαλιστές, σταλινικούς, αυτονομιστές κ.λ.π. για να δημιουργήσουν με την ενότητα εννοκότερους όρους νίκης απέναντι στο φασισμό. Όμως το σταλινικής έμπνευσης «Λαϊκό μέτωπο» δεν αποδείχθηκε λιγότερο αντιεπαναστατικό από τους φασίστες και το μόνο που κατάφερε ήταν να χάσει τον πόλεμο αφού πρώτα επιτίθηκε με τα όπλα ενάντια στους αυτοδιευθυνόμενους προλετατίους και προσεταιρίστηκε τους ρεφορμιστές «αγέτες» του αναρχοσυνδικαλισμού. Η ετερόκλητη και πολυκύμαντη «συμμαχία» των αναρχικών με τους κρατιστές «αντιφασίστες» οδήγησε την επανάσταση σε περιπέτειες οι οποίες εμπόδιζαν τη νίκη της και την εξάπλωσή της πέρα από τα Πυρηναία, νίκη που θα έδινε επαναστατικό διεξόδο για τις αντιφασιστικές και αντικαπιταλιστικές διαθέσεις του Ευρωπαϊκού προλεταριάτου.

Για την επανάσταση και τον εμφύλιο της Ισπανίας υπάρχει βιβλιογραφία στα ελληνικά όπου καταγράφεται ο αγώνας των συντρόφων μας, ο ειδικός επαναστατικός ρόλος των σταλινικών στην Ισπανία και οι οποίοι ρεφορμιστικοί προσανατολισμοί και ελιγμοί στα πλαίσια του αναρχοσυνδικαλισμού που πρόβαλαν ως ένα βαθμό ψεύτικα διλήματα του τύπου «ή επανάσταση ή πόλεμος» και «ή Δημοκρατία ή Φασισμός» για ν' αναχαιτίσουν την κοινωνική επανάσταση που υλοποιόταν τον αντιξουσιαστικό κομμουνισμό στην Ισπανική γη.

Το συνέδριο της Σαραγόσσα

Την 1η Μάη του 1936 η CNT συγκάλεσε το 4ο εθνικό συνέδριό στο Ίρις Παρκ Θήατερ στη Σαραγόσσα. Ήταν το τελευταίο συνέδριο πριν από την 19η Ιούλη και το καθοριστικό για την πορεία της επανάστασης.

Σαν πρώτη άμεση δουλειά της CNT ορίστηκε η προετοιμασία για την κοινωνία του μέλλοντος.

Σ' αυτό το συνέδριο μεταξύ άλλων τονίστηκε ότι πρωταρχικό καθήκον του Ισπανικού προλεταριάτου είναι η πάλη ενάντια στον καπιταλισμό και το χτύπημα της πολιτικής του έκφρασης το δημοκρατικό καθεστώς, τελευταία και ραφιναρισμένη έκφρασή του, και ότι ο κρατικός καπιταλισμός δεν είναι άλλο πράγμα από έναν αυταρχικό κομμουνισμό.

Για το 4ο συνέδριο η επανάσταση θα πρέπει να θεμελιωθεί πάνω στις αρχές και στο πνεύμα του Αντιξουσιαστικού Κομμουνισμού. Στην βίαιη φάση της θα καταργηθούν: η ατομική ιδιοκτησία, το κράτος, η εξουσία, σαν αίτια που χωρίζουν τους ανθρώπους σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενους, σε καταπιεστές και καταπιεζόμενους.

Η κοινωνικοποίηση του πλούτου της κοινωνίας και οι συνεταιρισμοί των ελεύθερων παραγωγών θα διευθύνουν απ' ευθείας την παραγωγή και την κατανάλωση. Επίσης το συνέδριο αναφέρθηκε λεπτομερώς στη λειτουργία των Αναρχικών Κομμούνων και στην σχέση τους με τον τόπο δουλειάς: τα εργοστάσια.

Ένα άλλο ζήτημα που απασχόλησε το συνέδριο ήταν και η υπεράσπιση των επαναστατικών κεκτημένων. Η καλύτερη εγγύηση ενάντια σε κάθε προσπάθεια επανεγκαθίδρυσης του παλιού καθεστώτος, είτε από εσωτερικούς είτε από εξωτερικούς εχθρούς, είναι ο Ένοπλος Λαός.

Μετά το τέλος του συνεδρίου οργανώθηκε μια συγκέντρωση στην πλάζα ντε Τόρος της Σαραγόσσα για να ενημερωθεί ο Λαός για τις αποφάσεις που είχαν παρθεί. Για 24 ώρες η Σαραγόσσα έγινε η πρωτεύουσα του Ισπανικού Επαναστατικού Προλεταριάτου.

Το όργανο της CNT στην Καταλωνία η «Solidaridad Obrera» τέλειωσε το κύριο άρθρο της με αυτές τις λέξεις: «Το συνέδριο τέλειωσε αλλά τώρα αρχίζει η πραγματική δουλειά της επαναστατικής προετοιμασίας».

Στο συνέδριο δεν πρυτάνευσε κανένα προσωπικό κριτήριο, αλλά κυριάρχησε η συλλογική σκέψη. Υπήρχε ομοφωνία για τις αποφάσεις που πάρθηκαν και που πρέπει επίσης να πραγματοποιηθούν ομόφωνα.

Ας μάθουμε τον τρόπο, για να δείξουμε στους εργάτες όλου του κόσμου πως γίνεται μια επανάσταση».

Η CNT, γεννήθηκε μέσα από την πάλη αιτημάτων άμεσα διεκδικητικών, που όμως υπήρξαν στην ουσία ο πρωταρχικός παράγοντας που έδωσε ώθηση στο εργατικό κίνημα των αρχών του αιώνα, βοηθώντας έτσι να ωριμάσουν οι συνθήκες για τους επερχόμενους επαναστατικούς στόχους της. Έτσι και στα συνέδριά της, πρωταρχική υποχρέωση υπήρξε πάντα να παρουσιάζονται αυτοί οι στόχοι που έφτασαν να είναι, τα τελευταία χρόνια, ένα από τα κυριότερα προβλήματά της.

Σ' ένα από τα συνέδριά της που έγινε στη Σαραγόσσα τον Μάη του '36, 2 μήνες πριν την φασιστική επίθεση αποφάσισαν να εντείνουν τις διαδικασίες της κοινωνικής επανάστασης, και να δώσουν μεγαλύτερη προσοχή στα προβλήματα της ίδιας της επανάστασης, για την οποία εκπονήθηκε μία ανάλυση: η σενετιστική αντίληψη, σχετικά με το πώς θα είναι η ζωή μετά την επανάσταση, σύμφωνα με τον ελευθεριακό κομμουνισμό. Η ανάλυση αυτή αποτέλεσε ένα πρόγραμμα που απευθύνθηκε σε όλες τις τάσεις του ελευθεριακού κινήματος. Ο ελευθεριακός κομμουνισμός αντιπροσώπευε σ' αυτή τη φάση μία γενική πλατφόρμα - πρωτοβουλία για την πραγματοποίηση των αναρχικών ιδανικών ως την εσχάτη τους συνέπεια. Δεν έχει παρά να δημιουργηθεί το προπαρασκευαστικό έργο της επανάστασης αρχίζοντας απ' τον Ιούλιο του 1936, το οποίο πρακτικά θα εφαρμόζε το πρόγραμμα του συνεδρίου της Σαραγόσσα.

Έτσι αντιλαμβάνονταν την οικονομική κοινωνική οργάνωση να ξεπηδά αυθόρμητα χωρίς πιέσεις από τα πάνω, μια οργάνωση που θα μπορούσε να ποικίλλει ανάλογα με την ιδιαιτερότητα κάθε περιοχής (κάτι που πραγματοποιήθηκε στην επαναστατική διαδικασία που αυτό φαίνεται σ' όλο το επαναστατικό έργο). Έτσι λοιπόν οι θεμελιώδεις ιδέες του ελευθεριακού κομμουνισμού που κυριαρχούσαν, χαρακτήριζαν πάντα τον ισπανικό αναρχισμό.

Παραθέτουμε ακέραιο όλο το κείμενο: Διακηρύσσουμε: 1) Πρώτον: Για να θέσουμε τον ακρογωνιαίο λίθο του οικοδομήματος της δράσης μας πρέπει να προχωρήσουμε έχοντας επίγνωση της αρμονίας που υπάρχει ανάμεσα στα δύο επίπεδα, το ατομικό και το συλλογικό, δίνοντας όλα τα περιθώρια παράλληλης και ανεμπόδιστης ανάπτυξης και στα δύο.

2) Δεύτερον: Αποδεχόμαστε προς χάριν της αρμονικής σύνθεσης, την αναγνωρισμένη κυριαρχία του ατομικού.

συν. στη σελ. 12



από σελ. 11

γανα, τα οποία θα επιφορτισθούν με την πραγματοποίηση αυτού του έργου, π.χ., ένα συμβούλιο παραγωγής και διανομής με κανονική αντιπροσώπηση στις εθνικές ομοσπονδίες παραγωγής και στο ετήσιο συνέδριο των κομμούνων.

Αποστολή και εσωτερική λειτουργία της Κομμούνας

Η κομμούνα θα ενδιαφέρεται για ό,τι απασχολεί το άτομο.

Θα κανονίζει για τις υποθέσεις του λαού. Θα μεριμνά για τα προβλήματα στέγασης για τα μέλη της, έχοντας στην διάθεσή της τα αγαθά και προϊόντα των συνδικάτων ή των συνεταιρισμένων παραγωγών. Θα ασχοληθεί επίσης και με την υγιεινή των κοινοτικών στατιστικών, καθώς και με τις αναγκαιότητες της κολλεκτίβας. Για τη κατασκευή ιδρυμάτων υγείας όπως και για συντήρηση, τελειοποίηση των τοπικών μέσων επικοινωνίας.

Θα διοργανώνει τις σχέσεις με τις άλλες κομμούνες και θα ενισχύει τις καλλιτεχνικές και πολιτιστικές δραστηριότητες.

Για την καλύτερη διεκπεραίωση του έργου της θα ιδρύσει ένα κοινοτικό συμβούλιο στο οποίο θα συμμετέχουν αντιπρόσωποι από τα συμβούλια καλλιέργειας, υγείας, πολιτισμού, διανομής και παραγωγής - στατιστικής.

Το εκλογικό σύστημα στα συμβούλια θα καθορίζεται έτσι ώστε να αντιπροσωπεύεται η πολυμορφία του πληθυσμού, έχοντας υπόψη ότι θα καθυστερήσει η πολιτική αποκέντρωση των μητροπόλεων, θα θεσμοθετηθούν ομοσπονδιακοί κανόνες.

Όλες αυτές οι αρμοδιότητες δεν θα είναι εκτελεστικού και γραφειοκρατικού χαρακτήρα. Ξέχωρα από αυτούς που θα αναλάβουν τις τεχνικές και στατιστικές λειτουργίες οι άλλοι θα εκτελούν το έργο τους ως παραγωγοί ενωμένοι σε τμήματα που θα προσπαθούν να δώσουν λύσεις σε μικροπροβλήματα που δεν θα χρειάζονται γι' αυτά γενικές συνελεύσεις.

Θα γίνονται συνελεύσεις κάθε φορά που θα το επιβάλλουν οι ανάγκες της κομμούνας με αίτηση των μελών του κοινοτικού συμβουλίου και με την θέληση των μελών της κομμούνας.

Σχέσεις συνδιαλλαγής των προϊόντων

Όπως έχουμε ήδη τονίσει, η δικιά μας οργάνωση είναι ομοσπονδιακού τύπου και εξασφαλίζει την ελευθερία του ατόμου στην ομάδα σε σχέση με την κομμούνα, αυτής σε σχέση με τις ομοσπονδίες και αυτών τέλος με τις συνομοσπονδίες.

Περνάνε, λοιπόν, από το άτομο στη συλλογικότητα εξασφαλίζοντας τα δικαιώματά του, υπηρετώντας την αρχή της ελευθερίας.

Τα μέλη της κομμούνας, θα συζητούν τα εσωτερικά τους προβλήματα παραγωγής, κατανάλωσης, υγιεινής όποτε θα χρειάζεται. Όταν θα πρόκειται για προβλήματα τέτοια που έχουν σχέση με κάθε περιοχή ή επαρχία θα πρέπει να γίνονται ομοσπονδίες που θα συσκέπτονται και στις συνελεύσεις που αυτές θα κάνουν θα αντιπροσωπεύονται όλες οι κομμούνες.

Για παράδειγμα, αν είναι να φτιαχτούν δρόμοι που θα ενώνουν διάφορα χωριά μιας επαρχίας για να εξυπηρετηθεί ή ανταλλαγή των προϊόντων ή δρόμοι που θα συνδέουν επαρχίες αγροτικές με βιομηχανικές είναι φυσικό κάθε κομμούνα να παρουσιάσει την έκθεσή της, και να αναλάβει το έργο που θα της αναλογεί. Για τα επαρχιακά ζητήματα θα υπάρχει η Ομοσπονδία της Επαρχίας, που θα αναλάβει να θέσει σε εφαρμογή τις διάφορες συμφωνίες, οι οποίες θα αντιπροσωπεύουν την θέληση των μελών της επαρχίας.

Έτσι λοιπόν από το άτομο και την κομμούνα στην ομοσπονδία και στην συνομοσπονδία.

Με τον ίδιο τρόπο θα συζητούνται όλα τα εθνικά ζητήματα. Η Εθνική οργάνωση θα ρυθμίζει τις διεθνείς σχέσεις, θα βρίσκει σε στενή επαφή με το διεθνές προλεταριάτο διαμέσου των οργανώσεών του που θα ενωθούν - όπως και το δικό μας - σε μια Διεθνή Ένωση των Εργαζομένων.

Για την ανταλλαγή προϊόντων από τη μια κομμούνα στην άλλη, τα κοινοτικά συμβούλια θα έρχονται σε επαφή με τις επαρχιακές ομοσπονδίες κοινοτήτων (κομμούνων) και με το Συνομοσπονδιακό Συμβούλιο Παραγωγής και διανομής, επισημαίνοντας σε αυτές αυτό που σφάλλει και προσφέροντας αυτό που αξίζει.

Με ένα δίκτυο σύνδεσης ανάμεσα στις κομμούνες και τα συμβούλια παραγωγής και στατιστικών φτιαγμένο από τις εθνικές ομοσπονδίες των παραγωγών, απλοποιείται και λύνεται το πρόβλημα.

Μέσα στην κοινοτική αντίληψη επίσης είναι ότι το κάθε συμβούλιο εργοστασιακό ή εργοτεχνικό θα εφοδιάζει με κάρτες παραγωγού δίνοντας έτσι την δυνατότητα στους εργάτες να προμηθευτούν τα αναγκαία τρόφιμα. Η κάρτα του παραγωγού θα είναι το τεκμήριον της ανταλλαγής και θα στηρίζεται σε δύο βασικούς κανόνες: πρώτον: θα είναι αμεταβίβαστη, δεύτερον: υιοθε-

τείται ένα σύστημα καταγραφής της αξίας του εργασιμου χρόνου ανά εργάσιμες ημέρες με μέξιμου ισχύος ένα χρόνο για την απόκτηση των προϊόντων.

Όσο για τα παθητικά στοιχεία του πληθυσμού αυτά θα διευκολύνονται με κάρτες κατανάλωσης από το κοινοτικό συμβούλιο.

Βέβαια από τώρα δεν μπορούμε να εγκαθιδρύσουμε ένα απόλυτο σχέδιο. Πρέπει να σεβαστούμε την αυτονομία των κομμούνων εκείνων - που θα κρίνουν ορθότερους - άλλους τρόπους εσωτερικής συναλλαγής, φθάνει να μην ζημιώνουν σε καμμία περίπτωση τις άλλες κομμούνες.

Τα καθήκοντα του ατόμου στη συλλογικότητα και Σχέδιο για την Δικαιοσύνη

Ο Ε.Κ. είναι ασυμβίβαστος στο καθεστώς αναμόρφωσης και στο έργο του περιλαμβάνεται και η εξαφάνιση του τωρινού αναμορφωτικού συστήματος δικαιοσύνης και των ιδρυμάτων του σωφρονισμού (φυλακές, κάτεργα κ.α.).

Θεωρούμε ότι αιτία για όλες τις αδικίες είναι η παρούσα διάρθρωση του κοινωνικού συστήματος που αυτή τα γεννά, επομένως πιστεύουμε ότι η εξαφάνισή του θα τα απαλείψει συγχρόνως.

Γι' αυτό δηλώνουμε:



1) Ότι ο άνθρωπος δεν είναι κακός από την φύση του και το έγκλημα είναι αποτέλεσμα αυτού του καθεστώτος κοινωνικής αδικίας, στο οποίο ζούμε.

2) Οι αιτίες - που για την αναγκαιότητα επιβίωσης και διαίωξης του συστήματος παραμερίζουν μία εκπαιδευτική λογική και ανθρώπινη - πρέπει να εξαφανιστούν.

Από αυτό, βγάζουμε το συμπέρασμα ότι θα πρέπει να γίνονται λαϊκές συνελεύσεις που με αρμονική διάθεση θα δίνουν λύσεις σε κάθε περίπτωση που το άτομο θα σφάλει στα καθήκοντά του τόσο στις δραστηριότητές του ως παραγωγού, όσο και στους ηθικούς κανόνες.

Ο Ε.Κ. επίσης θα ενδιαφερθεί με «διορθωτική δράση» πάνω στην Ιατρική και την Παιδαγωγική σαν προληπτικούς τομείς που αναγνωρίζει σήμερα η νέα επιστήμη.

Έτσι όταν ένα άτομο που κάτω από παθολογικές αιτίες θα έρχεται σε σύγκρουση με την αρμονική κοινωνική συμβίωση που θα πρέπει να εγκαθιδρυθεί τότε θα παρεμβαίνει η παιδαγωγική θεραπευτική που θα προσπαθήσει να εμψύσει στο άτομο το συναίσθημα της υπευθυνότητας προς την κοινωνία.

Η Οικογένεια και οι Σεξουαλικές Σχέσεις

Αναγνωρίζουμε ότι η οικογένεια υπήρξε ο πρωταρχικός πυρήνας εκπολιτισμού του ανθρώπινου είδους. Και έχει προσφέρει σημαντικά σε δραστηριότητες τέχνης, ηθικής και αλληλεγγύης.

Η οικογένεια μέσα από μια διαδικασία εξέλιξης, συνυπήρξε από την μητριαρχία με την φυλή, τον λαό, το έθνος και υποθέτουμε ότι για πολύ καιρό ακόμα θα συνεχίσει. Η επανάσταση δεν θα πρέπει να επέμβει βίαια πάνω της εκτός από εκείνες όμως τις περιπτώσεις που θα συνεχίζουν την διαδικασία της καταπίεσης. Σαν ένα από τα πρώτα μέτρα που θα πάρει η Ελευθεριακή Επανάσταση θα είναι να εξασφαλίσει την οικονομική ανεξαρτησία για όλα τα ανθρώπινα όντα, χωρίς διάκριση φύλου, η εξάρτηση της γυναίκας που υπάρχει στο καπιταλιστικό καθεστώς από τον άνδρα που προέρχεται από την οικονομική κατωτερότητα θα εξαφανισθεί μαζί του.

Θα πρέπει να υπάρξει ισότητα των δύο φύλων τόσο στα δικαιώματα όσο και στις υποχρεώσεις. Ο Ε.Κ. υποστηρίζει τον ελεύθερο έρωτα χωρίς περιορισμούς της θέλησης, ούτε του άντρα ούτε της γυναίκας' εγγυάται στα παιδιά την συλλογικότητα που θα τα εξασφαλίζει από τυχόν βιολογικές και γενετικές παρεκκλίσεις.

Αρχίζοντας από μία σωστή εκπαίδευση από το σχολείο που θα βοηθήσει ώστε τα ζευγάρια να αυτοεπιλέγονται συνειδητά για να κάνουν σωστά και υγιή παιδιά.

Για τα ηθικά προβλήματα που μπορεί να προκύψουν στην ελευθεριακή κομμουνιστική κοινωνία και θα προ-

έρχονται από εναντιώσεις σε ερωτικά θέματα το κοινοτικό δίκαιο και η ελευθερία δεν έχουν παρά δύο δρόμους ώστε να αναπτυχθούν φυσιολογικά οι ανθρώπινες και σεξουαλικές σχέσεις.

Όσο γι' αυτόν που θα θέλει να φέρεται κτηνώδικο και βίαια, αν δεν θα αρκούν οι συστάσεις του συμβουλίου ή ο σεβασμός στα δικαιώματα του ατόμου θα πρέπει να απομονωθεί και να του επιβληθεί η στέρησή του. Σε πολλές αρρώστιες συστήνεται η αλλαγή του περιβάλλοντος έτσι και στην αρρώστια από έρωτα που τυφλώνει και κάνει τον άνθρωπο επίμονο, πρέπει να στέλνεται σε άλλη κομμούνα, όπου οι συνθήκες που τον καθιστούν τρελό να εξαλείφονται αν και πιστεύουμε ότι σε ένα καθεστώς σεξουαλικής ελευθερίας τέτοιες καταστάσεις δεν θα υπάρχουν.

Το Θρησκευτικό Ζήτημα

Η θρησκεία που είναι ένα ζήτημα καθαρά προσωπικό του κάθε ανθρώπου θα αναγνωρίζεται όσο θα παραμένει προσωπική υπόθεση του καθένα αλλά σε καμμία περίπτωση δεν θα θεωρείται ως μία μορφή λαϊκής εκδήλωσης ούτε σαν εξαναγκασμός πνευματικός ή ηθικός.

Τα άτομα θα είναι ελεύθερα να έχουν ό,τι ιδέες θέλουν συμφωνημένες από κοινού, και θα πρέπει να εξαφανιστούν όλα τα τελετουργικά έργα (οι ιεροτελεστίες).

Για την Παιδαγωγική, την Τέχνη, την Επιστήμη την Ελεύθερη έκφραση

Το ζήτημα της εκμάθησης θα πρέπει να τεθεί πάνω σε ριζοσπαστικές βάσεις. Σαν έργο πρωτίστης σημασίας, θα είναι να καταπολεμηθεί συστηματικά και αποφασιστικά ο αναλφαβητισμός. Η Τέχνη πρέπει να αγκαλιάσει αυτούς που εκδιώχθηκαν από αυτήν. Ένα από τα καθήκοντα της επανάστασης για την δίκαιη οικοδόμηση της κοινωνίας, αποφασίζοντας ότι όπως ο καπιταλισμός έλεγχε και κατείχε τον κοινωνικό πλούτο έτσι και οι πόλεις θα ελέγχουν και θα κατέχουν την τέχνη και την οικοδόμηση.

Από τα βασικά έργα της επανάστασης είναι η αποκατάσταση του υλικού πλούτου και του πολιτισμού της τέχνης. Πώς; Απαλλοτριώνοντας τον καπιταλισμό στο υλικό επίπεδο και κατανέμοντας την τέχνη στο πολιτιστικό.

Το Παιδαγωγικό μας έργο πρέπει να διαιρεθεί σε δύο μέρη. Έχοντας να πραγματοποιήσουμε ένα παιδαγωγικό έργο αμέσως μετά την επανάσταση και ένα έργο γενικά ανθρώπινο στην νέα κοινωνία που θα οικοδομείται. Θα πρέπει αμέσως να δοθεί μια στοιχειώδης εκπαίδευση στον αναλφάβητο πληθυσμό δηλαδή το διάβασμα, το γράψιμο, στοιχεία φυσικής, υγιεινής, ιστορία της εξέλιξης και επαναστάσεων, καθώς και μαθήματα για την Αθρεία. Αυτό το έργο μπορούν να βγάλουν σε πέρας ένας μεγάλος αριθμός καλλιεργημένων νέων, που θα σταλούν στις απόμακρες περιοχές, προσφέροντας υπηρεσία στην υπόθεση του εκπολιτισμού για ένα ή δύο χρόνια και θα ενισχύονται, οργανώνονται από την Εθνική Ομοσπονδία της Εκπαίδευσης, κατευθειάν αμέσως μετά την εγκαθίδρυση του Ε.Κ. ώστε να υπάρχει επάρκεια θέσεων σε όλα τα κέντρα διδασκαλίας καθορίζοντας την αξία του εκπαιδευτικού έργου, επαγγελματικό και εθελοντικό. Η Ομοσπονδία θα πρέπει να τονίζει και να διαχωρίζει σαφώς από αυτό ότι οι πνευματικές και πολιτιστικές αξίες δεν φθάνουν για να καλύψουν τις απαιτήσεις μιας παιδαγωγικής ελεύθερης, γι' αυτό και τα πρώτα μαθήματα θα ασχολούνται περισσότερο με την πρακτική εξάσκηση.

Η εκμάθηση και η διδασκαλία σαν προορισμό της έχει την εκπαίδευση μιας νέας ανθρωπότητας και θα παρέχεται και στα δύο φύλα, θα δίνει όλα τα απαιτούμενα για εξάσκηση και δεν θα διαχωρίζει βαθμό γνώσης ή την παραγωγική δραστηριότητα του καθένα. Ειδικότερα για την υγιεινή και την παιδοκομία θα πρέπει να βρεθούν κατάλληλα μέρη να βοηθούν στην εκπαίδευση της γυναικας από το σχολείο, να γίνει μητέρα.

Επίσης θα δοθεί ιδιαίτερη προσοχή για την σεξουαλική εκπαίδευση απαραίτητη για την διαίωξη του είδους.

Πρωταρχικός στόχος του παιδαγωγικού μας έργου, πιστεύουμε, είναι να βοηθήσουμε στην διαμόρφωση ανθρώπων να σκέφτονται και να πράττουν με δικά τους κριτήρια και γι' αυτό ο δάσκαλος θα πρέπει να διευκολύνει το δυνατότερον το παιδί ώστε να αναπτύξει πλήρως όλες τις δυνατότητές του.

Στο παιδαγωγικό σύστημα που θα θέσει σε λειτουργία ο Ε.Κ. θα αποκλεισθούν εξ αρχής οι αρχές της τιμωρίας και ανταμοιβής επειδή αυτές είναι οι αιτίες για κάθε ανισότητα.

Ο κινηματογράφος, το ραδιόφωνο, τα παιδαγωγικά εργαλεία (μέσα) - (βιβλία, σχεδιάσματα, χειροτεχνίες) - θα είναι εξαιρετικά και αποτελεσματικά βοηθήματα για ένα ταχύ πολιτιστικό και πνευματικό μετασχηματισμό αυτής της γενιάς. Επίσης, θα βοηθήσουν να αναπτυχθεί και η προσωπικότητα των παιδιών, και των νέων που θα γεννιούνται ή θα μεγαλώνουν στο νέο ελευθεριακό κομμουνιστικό καθεστώς.

από σελ. 12

Με αυτήν την έννοια «τοποθετούμε» την ελευθερία πάνω από κάθε επιβαλλόμενη πειθαρχία. Πρέπει να δημιουργήσουμε τους κατάλληλους θεσμούς, αυτούς που είναι αναγκαίοι από την ζωή, στρέφοντας προς τα εκεί τις σχέσεις μας. Και αυτό μέσα από την κοινωνικοποίηση του κοινωνικού πλούτου, την κατάκτηση των μέσων παραγωγής, δίνοντας την δυνατότητα σε όλους για την παραγωγή, δυνατότητα, να έχουν όλοι το δικαίωμα να πράττουν όπως οι φυσικοί νόμοι ορίζουν επιτακτικά για την επιβίωση, από όπου και ξεπηδά η αναρχική αρχή της ελεύθερης συμφωνίας για να υπάρξει μέσ' τους ανθρώπους η διατήρηση, η συνέχεια της συμφωνίας αυτής. Έτσι μόνο, το ατομικό και η προσωπικότητα δεν θα φυλακίζεται. Πρώτη άμεση δουλειά της Ομοσπονδίας, θα πρέπει να είναι η προετοιμασία για την νέα κοινωνία του μέλλοντος.

Να σχεδιάσουμε όλα αυτά που θα υπάρχουν στη νέα κοινωνία, με μαθηματική ακρίβεια, θα είναι παράλογο, γιατί πολλές φορές υπάρχει ανάμεσα στην «θεωρία» και στην πράξη πολλή μεγάλη διαφορά. Γι' αυτό δεν πρόκειται να κάνουμε το λάθος ορισμένων πολιτικών, που δήθεν έχουν και παρουσιάζουν έτοιμες λύσεις για όλα τα προβλήματα, λύσεις που στην πρακτική σφάλουν τραγικά. Μια και ακολουθούν μια μέθοδο για όλες τις εποχές, χωρίς να λογαριάζουν την πραγματική εξέλιξη της ανθρώπινης ζωής.

Δεν πρόκειται να κάνουμε αυτό το λάθος εμείς γιατί έχουμε μια διαφορετική αντίληψη για τα κοινωνικά προβλήματα. Σύμφωνα με τις αρχές του Ελευθεριακού Κομμουνισμού, δεν παρουσιάζουμε ένα πρόγραμμα μοναδικό, που δεν επιδέχεται αλλαγές. Τέτοιες λογικά θα προκύψουν άμεσα από τις νέες αναγκαιότητες και εμπειρίες που θα τις υποδείξουν.

Έστω και αν φανεί ότι απομακρυνόμαστε λίγο από αυτά που λέμε, πιστεύουμε ότι μία ακριβής και λεπτομερής περιγραφή της δικιάς μας αντίληψης για την επανάσταση, όπως και των βασικότερων προβλημάτων ασφαλώς θα πρέπει να προίσταται.

Έχει συζητηθεί πολύ το πρόβλημα του χαρακτήρα της επανάστασης και της σχέσης της ως προς το καπιταλιστικό σύστημα, σαν ένα βίαιο επεισόδιο ή σαν ολική ρήξη με το καθεστώς, στην πραγματικότητα το πρόβλημα εντοπίζεται στο φαινόμενο της ενσωμάτωσης αυτής της τάξης των πραγμάτων στην συλλογική συνείδηση.

Επιβάλλεται επομένως να οδηγηθεί η επανάσταση στο σημείο εκείνο - δεδομένης της κοινά αποδεκτής αντίθεσης που υπάρχει μεταξύ του κοινωνικού καθεστώτος και της ατομικής συνείδησης - μιας συλλογικής αντίδρασης εναντίον του.

Γι' αυτό πρέπει να ειπωθούν λίγα λόγια για την αντίληψή μας για τον χαρακτήρα της επανάστασης:

- 1) Πρώτον: Σαν ψυχολογική κατάσταση εναντίον μιας τάξης πραγμάτων που καταπιέζει τις κοινωνικές ανάγκες και επιθυμίες.
- 2) Δεύτερον: Σαν μια κοινωνική εκδήλωση που προωθεί την συλλογικότητα, κάτι που έρχεται σε αντίθεση με τα καπιταλιστικά δεδομένα.
- 3) Τρίτον: Σαν ένας σχηματισμός που προσπαθεί να δημιουργήσει τις κατάλληλες εκείνες προϋποθέσεις, που χρειάζονται για την πραγματοποίησή του.

Επομένως πάνω σ' αυτά πρέπει να επιτευχθούν οι εξής στόχοι:

- α) Πάλη ενάντια στον εθισμό καθυπόταξης του καπιταλιστικού καθεστώτος.
- β) Επιδίωξη κατάρρευσης του στο οικονομικό επίπεδο.
- γ) Κτύπημα της πολιτικής τους έκφρασης, και στο δημοκρατικό καθεστώς, σαν τελευταία και πιο ραφιναρισμένη έκφρασή του, όπως και για τον κρατικό καπιταλισμό που δεν είναι άλλο πράγμα από έναν Αυταρχικό Κομμουνισμό.

Ο Συνδυασμός αυτών των παραγόντων θα «ανοίξει» την περίοδο εκείνη του βίαιου περάσματος για την κοινωνική επανάσταση.

Θεωρώντας ότι είμαστε ακριβώς σ' αυτήν την περίοδο και στο ακριβές σημείο απαρχής, όπου συγκλίνουν όλοι αυτοί οι παράγοντες που γεννούν αυτήν την υποσχόμενη δυνατότητα πρέπει σε γενικές γραμμές να ανασυντάξουμε τις θέσεις μας, βάζοντας, τα πρώτα θεμέλια για την οικοδόμηση της μελλοντικής κοινωνίας.

Το προπαρασκευαστικό έργο της Επανάστασης

1. Κατανοούμε ότι η δικιά μας επανάσταση θα πρέπει να οργανωθεί πάνω σε βάσεις αυστηρής ισότητας.
2. Η Επανάσταση δεν μπορεί να οικοδομηθεί πάνω στις έννοιες της αλληλοβοήθειας, αλληλεγγύης ούτε και εμπιστοσύνης. Σε κάθε περίοδο αυτές οι τρεις έννοιες διαμέσου των καιρών φαίνονται σαν φορείς επούλωσης ελατωμάτων και τραυμάτων κοινωνικών, όταν το άτομο βρισκόταν εγκαταλελειμμένο απέναντι στο διαιτητικό δίκαιο και έρμαιο της φορολογίας, επομένως αυτές οι έννοιες πρέπει να επανδιατυπωθούν και ορισθούν επακριβώς, σαν νέα σχήματα κοινωνικής συμβίωσης, και μια ξεκάθαρη έκφραση και σημασία τους βρίσκεται στον Ε.Κ: η ικανοποίηση των αναγκών του κάθε ανθρώπου σύμφωνα με την ικανοποίηση των αναγκών που θα απαιτεί η νέα οικονομία. Εάν όλοι οι δρόμοι που οδηγούν

στην Ρώμη οδηγούν και στην Αιώνια Πόλη πρέπει όλοι οι τρόποι διανομής και εργασίας να διαποτίζονται από μια αντίληψη για μια ίση κοινωνία ώστε να μας οδηγήσουν στην πραγματοποίηση του Δικαίου και της κοινωνικής αρμονίας.

Άρα: Πιστεύουμε ότι η επανάσταση θα πρέπει να θεμελιωθεί πάνω στις αρχές και στο πνεύμα του Ε.Κ που είναι:

- 1) Ικανοποίηση των αναγκών του κάθε ανθρώπου χωρίς αυτές να θέτουν όρια που ξεπερνούν τις δυνατότητες της οικονομίας.
- 2) Έκκληση για το μέγιστο της προσφοράς των δυνάμεων του καθενός σύμφωνα με τις ανάγκες της κοινωνίας παίρνοντας υπ' όψιν τις ιδιόζουσες φυσικές και ηθικές δυνάμεις του.

Οργάνωση της νέας κοινωνίας έπειτα από το επαναστατικό έργο.

Τα πρώτα μέτρα της επανάστασης

Τελειώνοντας η βίαιη φάση της Επανάστασης θα καταργηθούν: Η ατομική ιδιοκτησία, το κράτος, η εξουσία, σαν αίτια που χωρίζουν τους ανθρώπους σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενους, καταπιεστές και καταπιεζόμενους.

Κοινωνικοποίηση του πλούτου της κοινωνίας, και οι συνεταιρισμοί των ελεύθερων παραγωγών θα διευθύνουν απ' ευθείας μόνοι τους την παραγωγή και την κατανομή.

Εγκαθιδρύοντας σε κάθε τόπο Κομμούνες Ελευθεριακές, που θα θέτουν σε λειτουργία, τους νέους κοινωνικούς μηχανισμούς.

Οι εργαζόμενοι, χειρώνακτες ή του γραφείου, θα αποφασίζουν ενωμένοι μέσα από τα συνδικάτα τους ή τους τόπους εργασίας τους για αυτό που θα πρέπει να παραχθεί ή οργανωθεί.

Η Ελεύθερη Κομμούνα θα πρέπει να ελέγχει και να αποφασίζει για πράγματα που πρώτα αποφάσιζε η μπουρζουαζία, όπως, ρούχα, τροφή, πρώτες ύλες, εργαλεία δουλειάς κ.α.

Αυτά θα πρέπει να περάσουν στα χέρια των παραγωγών για να διανέμεται το προϊόν της συλλογικής εργασίας.

Σε πρώτο στάδιο οι κομμούνες θα πρέπει να αναλάβουν να εξασφαλίσουν στο έπακρο σε κάθε σημείο, βοήθεια στους άρρωστους και εκπαίδευση για τους νέους.

Σύμφωνα με μια βασική αρχή του Ε.Κ., που αναφέραμε παραπάνω όλοι οι άνθρωποι θα πρέπει εθελοντικά να διατεθούν, ώστε να γίνει πραγματικότητα το δικαίωμα του καθενός για ελεύθερη εργασία - να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους με συλλογικότητα, σύμφωνα με τις ιδιαιτερότητες και δυνατότητες του καθένα, και η κομμούνα θα αναλάβει την υποχρέωση της ικανοποίησης των αναγκών τους.

Πρέπει να έχουμε υπόψιν μας από τώρα ότι τουλάχιστον τον πρώτο καιρό της επανάστασης ο καθένας θα πρέπει να προσφέρει το μέγιστο των δυνατοτήτων του και δεν θα μπορεί να απολαμβάνει παρά μόνο ό,τι θα επιτρέπουν τα όρια των δυνατοτήτων της παραγωγής. Σ' αυτήν την φάση θα χρειαστούν θυσίες και θα πρέπει να μην υπάρξει αντίθεση ανάμεσα στο ατομικό και συλλογικό επίπεδο, ώστε να ξεπεραστούν οι δυσκολίες και να συνεχίσουμε το έργο της κοινωνίας που θέλουμε να οικοδομήσουμε.

Σχέδιο οργάνωσης των Παραγωγών

Το σχέδιο της οργάνωσης της οικονομίας το οποίο επεκτείνεται σε εθνικό επίπεδο, θα διευθύνεται απ' ευθείας από τους παραγωγούς, μέσα από τα επιμέρους όργανά τους, θα χαράζεται από γενικές συνελεύσεις των διαφόρων σχηματισμών τους και που την ίδια στιγμή θα ελέγχεται από αυτούς.

Σαν βάση θα είναι (στον τόπο δουλειάς, στο συνδικάτο, στις κομμούνες σε όλα τα όργανα που θα ρυθμίζουν την κοινωνία) ο παραγωγός σαν ο ακρογωνιαίος λίθος όλων των κοινωνικών δραστηριοτήτων.

Σαν συνδεδετικός κρίκος ανάμεσα στην κομμούνα και τον τόπο δουλειάς θα είναι τα εργοστάσια και τα εργατοτεχνικά συμβούλια με τα λοιπά κέντρα δουλειάς.

Σαν συνδεδετικός κρίκος επίσης ανάμεσα στα συνδικάτα θα είναι τα συμβούλια στατιστικής και παραγωγής μέχρι να δημιουργηθεί μια σταθερή σχέση ανάμεσα σε όλους τους παραγωγούς της Ιβηρικής Συνομοσπονδίας.

Όσο για τους αγρούς, σαν βάση θα είναι ο παραγωγός της Κομμούνας, που θα ωφελείται από τον φυσικό πλούτο ανάλογα με τις δυνατότητες της περιοχής του.

Σαν όργανο σύνδεσης θα είναι το Συμβούλιο Καλλιεργητών, όπου θα συμμετέχουν τεχνικοί και εργαζόμενοι καλλιεργητές απεσταλμένοι των αγροτικών συνεταιρισμών παραγωγών, επιφορτισμένοι με την καλλιέργεια της παραγωγής, επιλέγοντας την γη σε κάθε μέρος σύμφωνα με την γεωφυσική του σύνθεση.

Αυτά τα Συμβούλια Καλλιέργειας θα εγκαθιδρύσουν μια σταθερή και μόνιμη σχέση - όπως προηγουμένως με τα εργοστασιακά συμβούλια - παραγωγής και στατιστικής, προσδιορίζοντας την ελεύθερη ομοσπονδία που αν-



τιπροσωπεύει η κομμούνα βάσει μίας υποδιαίρεσης γεωγραφικής και πολιτικής.

Έτσι με αυτόν τον τρόπο θα ομοσπονδοποιηθούν οι βιομηχανικοί εργάτες με τους αγρότες σε εθνικό επίπεδο - ο μοναδικός τρόπος ώστε ο κοινωνικός μετασχηματισμός να γίνει πράξη στην Ισπανία - με αυτόν τον τρόπο θα καταφέρουμε να αναπτύξουμε την οικονομία. Πάνω στο ίδιο μοτίβο θα ομοσπονδοποιηθούν οι λοιπές υπηρεσίες της Χώρας που θα διευκολύνουν με σχέσεις λογικές και αναγκαίες όλες τις Ελευθεριακές Κομμούνες της Χερσονήσου.

Πιστεύουμε ότι με τον καιρό η νέα κοινωνία θα καταφέρει να εφοδιάσει κάθε κομμούνα με όλα εκείνα τα βιομηχανικά και γεωργικά αγαθά που είναι απαραίτητα για την αυτονομία της σύμφωνα με την φυσική αρχή του ανθρώπινου γένους πως πάνω από όλα, αυτό που χρειάζεται είναι η ελευθερία.

Οι Ελευθεριακές Κομμούνες και η Λειτουργία τους

Βάθρο της πολιτικής μας έκφρασης είναι οι παρακάτω τρεις έννοιες:

- α) Το άτομο 2) η κομμούνα 3) η Ομοσπονδία.

Μέσα στο πλαίσιο των δραστηριοτήτων που θα δομούνται από το ένα άκρο της Χερσονήσου ως το άλλο η διεύθυνση θα είναι καθολικού τύπου με κοινωνικό χαρακτήρα.

Η Βάση αυτής της διεύθυνσης, θα είναι ασφαλώς η Κομμούνα. Αυτές οι κομμούνες θα είναι αυτόνομες και ομοσπονδιακές, εθνικά και τοπικά, για την σύνδεση ανάμεσα στα γενικά αντικειμενικά χαρακτηριστικά τους.

Το δικαίωμα της αυτονομίας, δεν θα αποκλείει τα καθήκοντα που απορρέουν από την συλλογική συμβίωση, όταν θα υπάρχουν εκτιμήσεις που θα γίνονται αποδεκτές στα γενικά τους σημεία. Με αυτόν τον τρόπο και η κομμούνα των καταναλωτών - εθελοντική στην βάση της και χωρίς περιορισμό - θα αναγκαστεί να σεβαστεί εκείνα ακριβώς τα γενικά σημεία αναφοράς, που αργότερα θα συμφωνούνται από το σύνολο με τον διάλογο.

Αντίθετα, άλλες κομμούνες που ακολουθούν άλλους τρόπους συμβίωσης, χωρίς να έχουν ιδιαίτερες σχέσεις με την Παραγωγή, όπως αυτές των φυσιολατρών και γυμνιστών θα απολαμβάνουν και αυτές το δικαίωμα της αυτοδιαχείρισης (αποδεχόμενες μερικούς γενικούς συμβιβασμούς).

Επειδή αυτού του τύπου οι κομμούνες δεν μπορούν μόνες τους να ικανοποιήσουν τις ανάγκες τους θα εκλέγουν αντιπροσώπους που θα παρευρίσκονται στα συνέδρια της Ιβηρικής Συνομοσπονδίας Ελευθεριακών αυτόνομων Κοινοτήτων (κομμούνων) και θα μπορούν να κλείνουν συμφωνίες οικονομικού χαρακτήρα με τις υπόλοιπες κομμούνες αγροτικές ή εργοστασιακές.

Προτείνουμε λοιπόν:

- α) Την Σύσταση της κομμούνας ως μονάδας πολιτικής και αυτοδιαχειριζόμενης.
- β) Η κομμούνα να είναι αυτόνομη και η σχέση της με τις άλλες, να είναι ομοσπονδιακή.
- γ) Οι κομμούνες θα δημιουργηθούν κατά επαρχίες και τόπους, ορίζοντας οι ίδιες τα γεωγραφικά τους όρια συμφωνώντας να συνενωθούν σε μια κομμούνα, χωρίς και μικρές κομπούλες. Η συνένωση αυτών των κομμούνων θα αποτελέσει μία Συνομοσπονδία των Ελευθεριακών και Αυτόνομων Κοινοτήτων.

Για την διανομή της παραγωγής και για την καλλιέργεια της διατροφής στις κομμούνες θα μπορούν να δημιουργήσουν εκείνα τα κατάλληλα συμπληρωματικά ό-

συν. από σελ. 13

Εκτός επίσης από την εκπαιδευτική της προσφορά στα πρώτα χρόνια της ζωής, η Ε.Κ. κοινωνία θα φροντίζει να εξασφαλίσει σε όλους ανεξαιρέτως το δικαίωμα και την πρόσβαση για την επιστήμη, την τέχνη, την έρευνα, απαραίτητα και για την παραγωγική δραστηριότητα ώστε η άσκηση τους να εγγυάται την υγεία και την ισορροπία της ανθρώπινης φύσης.

Οι παραγωγοί στην Ε.Κ. κοινωνία δεν θα διαχωρίζονται σε χειρώνακτες και σε πνεύματος γιατί οι μεν θα γίνονται ό,τι είναι και οι δε, θα είναι ελεύθερη η πρόσβαση στην επιστήμη και την τέχνη, γιατί ο χρόνος απασχόλησης με αυτές θα ανήκει στο άτομο και όχι στην κοινωνία, που θα είναι χειραφετημένο να κανονίζει και την άλλη του δραστηριότητα ως παραγωγού.

Υπάρχουν πνευματικές ανάγκες παράλληλα με τις υλικές που σε μια κοινωνία που τις ικανοποιεί και επιτρέπει την χειραφέτηση του ατόμου εκδηλώνονται εντονότερες.

Όπως η εξέλιξη είναι μια συνεχής γραμμή, αν και όχι πάντα ευθεία, πρέπει πάντα να παίρνει πρωτοβουλίες που κάνουν τη ζωή του ευκολότερη, και μπορεί να συντηρησει τους γονείς του, τους δικούς και τον εαυτό του.

Οι ασχολίες με την συντήρηση, την δημιουργία - λογοτεχνία, επιστήμη κ.α.) την έκφραση σε μια κοινωνία που βασίζεται πάνω στην ελεύθερη έκφραση των ανθρώπινων εκδηλώσεων της ζωής δεν μπορούν να πνίγονται προς χάρη καμμίας υλικής σκοπιμότητας, δεν πρόκειται να τις κτυπήσει όπως γίνεται τώρα, αν όχι αντίθετα θα τις ενισχύσει και θα τις καλλιεργήσει πάνω στο σκεπτικό ότι ο άνθρωπος δεν ζει μόνο με ψωμί και σιχαινεται την ανθρωπότητα που ζει μόνο με αυτό. Δεν είναι λογικό να πιστεύουμε ότι στην δική μας κοινωνία οι άνθρωποι θα διακατέχονται από επιθυμίες επεκτατισμού.

Στις αυτόνομες ελευθεριακές κομμούνες θα ορίζονται μέρες γενικής αναψυχής, που θα αποφασίζουν οι συνελεύσεις, επίσης θα καθορίζουν συμβολικές ημερομηνίες για την Φύση και την Ιστορία. Επίσης θα διαθέτουν καθημερινά ώρες για θέατρο, σινεμά ή άλλες πολιτιστικές εκδηλώσεις που θα προσφέρουν διασκέδαση και ψυχαγωγία στο κοινό.

συν. από σελ. 10

Μια προσπάθεια προσέγγισης των γεγονότων με κριτικό μάτι είναι δυνατό να δώσει την πραγματική τους διάσταση.

Αρχίζοντας από την κοινωνική Γαλλική πραγματικότητα διαπιστώνουμε την ύπαρξη σοβαρών και αξεπέραστων κοινωνικών αντιθέσεων. Η προσπάθεια ακόμα μεγαλύτερου ανοίγματος της ψαλίδας μεταξύ προνομιούχων και μη δεν είναι μόνο μια επιλογή του Γαλλικού κράτους αλλά και του ευρωπαϊκού μπλοκ των ιμπεριαλιστών - κεφαλαιοκρατών του οποίου πρωτοστατεί. Μέσα σ' αυτήν την προσπάθεια «εκσυγχρονισμού» - αναδιάρθρωσης της παραγωγής εντάσσεται και το νομοσχέδιο Ντεβακέ που επιδιώκει την κατάργηση του εθνικού πτυχίου και την αναγνώριση ειδικών πτυχίων, όπως και τη μετατροπή των «εκπαιδευτικών» Ιδρυμάτων σε ιδιωτικές επιχειρήσεις. Μ' αυτό τον τρόπο επιτυγχάνεται η νομιμοποίηση της αχρηστίας των πτυχίων και της ανεργίας των πτυχιούχων, βαθαίνοντας τον διαχωρισμό.

Οι φοιτητές και μαζί τους οι μαθητές Λυκείων αντέδρασαν, αρχίζοντας κινητοποιήσεις από τις 20 Νοέμβρη με στόχο την ανάκληση του νομοσχεδίου.

Γενικά αποδεκτό είναι, ότι το σημερινό επίπεδο του λεγόμενου φοιτητικού κινήματος, δεν έχει τη δυνατότητα να συνδεθεί με τα ευρύτερα προβλήματα της Γαλλικής κοινωνίας. Εκεί όπου ο εκφασισμός της κοινωνικής ζωής, τα φυλετικά ζητήματα, τα προβλήματα μειονοτήτων, οι διαστρωματικές αντιθέσεις η οικονομική κρίση και οι διαμάχες μεταξύ των διαφόρων μερίδων διαχείρισης της εξουσίας δημιουργούν καθημερινά ζητήματα και εντάσεις, οι φοιτητές παραμένουν ένα στρώμα με συντεχνιακές διεκδικήσεις ενσωμάτωσης στο σύστημα.

Αυτό δεν σημαίνει ότι διάφορα κοινωνικά στρώματα (όπως π.χ. οι φοιτητές) κατά καιρούς και σε συνθήκες ιδιαίτερης κοινωνικής έντασης δεν έπαιξαν καταλυτικό ρόλο για προώθηση μιας εξέγερσης ή μιας εξεγερτικής κατάστασης.

Όμως στις τωρινές συνθήκες οι κοινωνικές αντιθέσεις δεν έχουν φτάσει σε ένα επίπεδο συνολικής αμφισβήτησης, που να δημιουργεί εξεγερτικές καταστάσεις. Ο εκφασισμός, ο καταναλωτισμός, ο κρατικός έλεγχος, η κομματική κηδεμονία δεν επιτρέπουν τη σύνθεση των αντιθέσεων προς μια εξέγερση. Ακόμα μεγαλύτερο εμπόδιο προς μια τέτοια κατάσταση παραμένει ο διαφορισμός στη διαχείριση της εξουσίας (Πρόεδρος σοσιαλιστής - κυβέρνηση δεξιά).

Τα διάφορα πολιτικά παιχνίδια που παίζονται ανάμεσα στις μερίδες διαχείρισης της εξουσίας τους δίνει τη δυνατότητα να χρησιμοποιούν σαν μοχλό πίεσης τις διάφορες κινητοποιήσεις. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν μπορούμε παρά να δεχθούμε την χρησιμοποίηση αυτής της κινητοποίησης. Βέβαια, το σοσιαλιστικό κόμμα δεν μπορούσε να απαιτήσει την διεξαγωγή εκλογών εφ' όσον ούτε ο εκλογικός νόμος της επέτρεπε μια

Για την Άμυνα της Επανάστασης

Ένα άλλο καθήκον μιας μεγάλης σημασίας είναι και η υπεράσπιση των επαναστατικών κεκτημένων, πιστεύουμε ότι η Ισπανία συγκεντρώνει τις περισσότερες πιθανότητες για την κοινωνική επανάσταση από κάθε άλλη χώρα που την περιτριγυρίζει, γιατί ο καπιταλισμός, δεν θα παραιτηθεί τόσο εύκολα από τα συμφέροντα που έχει εδώ στην Ισπανία.

Γι' αυτό και για το διάστημα το οποίο η κοινωνική επανάσταση δεν θα θριαμβεύει διεθνώς πρέπει να παρθούν τα κατάλληλα μέτρα για μία πιθανή επέμβαση από άλλη καπιταλιστική χώρα όπως και για την αντιμετώπιση των αντεπαναστατών στο εσωτερικό. Ο τακτικός και διαρκής στρατός αποτελεί τον μεγαλύτερο κίνδυνο για την επανάσταση γιατί στους κόλπους θα ευδοκίμονται τάσεις για δικτατορία και πρέπει να του καταφερθεί ένα κτύπημα θανάτου.

Την στιγμή της μάχης οι δυνάμεις του κράτους, εν μέρη ή στο σύνολό τους θα ενωθούν και θα παράσχουν σαν οργανωμένες δυνάμεις τις υπηρεσίες τους για να νικήσει η μπουρζουαζία, τότε θα τελειώσει το έργο τους.

Η καλύτερη εγγύηση ενάντια σε κάθε προσπάθεια επανεγκαθίδρυσης του παλαιού καθεστώτος είτε από εσωτερικές ή εξωτερικές δυνάμεις είναι ο οπλισμένος λαός. Υπάρχουν χιλιάδες εργαζόμενοι που έχουν πάει στρατό και γνωρίζουν την πολεμική τέχνη.

Κάθε κομμούνα θα πρέπει να διαθέσει τα μέσα για την άμυνα και όπλα και μέχρι την τελική επικράτηση της επανάστασης αυτά τα μέσα δεν θα μετατραπούν σε εργαλεία δουλείας.

Πρέπει να διατηρήσουμε τα αεροπλάνα, τα τανκς, τα μεταγωγικά, τα αντιαεροπορικά κανόνια για να αντιμετωπίσουμε μια πιθανή ξένη επέμβαση από τον αέρα.

Όταν θα έρθει αυτή η στιγμή ο λαός θα κινητοποιηθεί για να κτυπήσει τον εχθρό, ξαναγυρίζοντας στην παραγωγή όταν θα τελειώσει το έργο του. Στην γενική κινητοποίηση θα πρέπει να πεισθούν όλοι όσοι θα είναι ικανοί για μάχη να είναι διαθέσιμοι για κάθε εργασία που θα απαιτεί να γίνει στη μάχη.

Η δημιουργία αμυντικών ζωνών που θα επεκτείνονται μέχρι τα κέντρα παραγωγής θα είναι αυτές που θα βοηθήσουν πιο αξιόλογα για την υπεράσπιση των κεκτημένων της επανάστασης, η άμυνα αυτών θα σχεδιάζεται σε μεγάλα πλάνα.

Γι' αυτό δηλώνουμε

1) Τα όπλα που θα προέλθουν από τον αποπλισμό του καπιταλισμού θα τα πάρουν οι κομμούνες υπεύθυνες για την διατήρησή τους και θα αναλάβουν να οργανώσουν την άμυνα σε εθνικό επίπεδο.

2) Σε διεθνές επίπεδο θα διεξάγουμε επίμονη προσπάθεια να προπαγανδίσουμε στο διεθνές προλεταριάτο να εκδηλώσει ενεργητικά την υποστήριξη του φτιάχνοντας ένα κίνημα αλληλεγγύης που θα στέκεται ενάντιο σε κάθε απόπειρα στρατιωτικής επέμβασης, από τις χώρες τους. Παράλληλα η Συνομοσπονδία των Ελευθεριακών Αυτόνομων Κοινοτήτων θα προσφέρει κάθε ολική ή ηθική βοήθεια σε όλους τους εκμεταλλεζόμενους ώστε να ελευθερωθούν για πάντα από Κράτος και Καπιταλισμό.

Μερικά τελευταία λόγια σαν Επίλογος

Αυτή η δουλειά εδώ τελειώνει και πριν κλείσουμε θέλουμε να επαναλάβουμε ότι αυτή η ανάλυση δεν αποτελεί και την τελειωτική και απαραβίαστη φόρμα απέναντι στις δημιουργικές προσπάθειες του επαναστατικού προλεταριάτου. Οι απαιτήσεις αυτής της Έκθεσης δεν είναι τόσο μεγάλες. Είναι ένα πρόγραμμα όπου συγκεντρώνονται σε γενικές γραμμές οι απόψεις του Συνεδρίου σαν ένα αρχικό σχέδιο που πρέπει οι εργαζόμενοι να το μεταφέρουν στις τελικές του συνέπειες, και να φέρουν σε πέρας, ώστε να φθάσει η Ανθρωπότητα στην τέλεια Ελευθερία.

Και κάθε τι που θα προστεθεί με ευφύια, ικανότητα και σύλληψη την καλλιεργεί (την ανάλυση).

Οι Γενικές γραμμές αυτού του προγράμματος δεν πρόβλεψαν τις περιέργες καταστάσεις που δημιουργούσε η επανάσταση αμέσως μετά δύο μήνες. Σχεδόν η μισή Ισπανία βρέθηκε να αγωνίζεται σύμφωνα με τις βασικές γραμμές που έθιγε το κείμενο. Η επανάσταση που έπεσε στα χέρια του Ε.Κ. αναγκάστηκε να ενωθεί στην μάχη με άλλες δυνάμεις ενάντια στον Φασισμό. Και αυτές ακριβώς οι άλλες δυνάμεις αν και ήταν και αυτές ενάντιες στον Φασισμό δεν είχαν τις ίδιες κατευθύνσεις με τον Ε.Κ.

Χωρίς αμφιβολία η απήχηση που βρήκε ο Ε.Κ. στον κόσμο που τον ακολούθησε, πέτυχε να δείξει σε όλον τον κόσμο ότι οι αντιλήψεις του Αναρχισμού είναι πραγματοποιήσιμες και μπορούν να αποτελούν μία από τις πιο αποτελεσματικές λύσεις για την οικονομική ισότητα και την πολιτική δικαιοσύνη όπως είπε ο Godwin.

Ευτυχώς που δεν ήταν μόνο φοιτητές!

Όπως δείχνει η απλή αλλά και αυθεντική εξιστόρηση των όσων έγιναν στους γαλλικούς δρόμους, αυτοί που έδρασαν καταλυτικά, «βοηθώντας» τη λαϊκή δυσφορία να μετασχηματιστεί σε έμπρακτη κριτική της κρατικής βίας και του κοινωνικού εκφασισμού, αυτοί που στήσαν οδοφράγματα και λεηλάτησαν μαγαζιά δεν ήταν στην πλειοψηφία τους φοιτητές! Ευτυχώς!

Αν μάλιστα δεν ήταν μπλεγμένοι οι κομματικοί και οι πιστοί δούλοι των συνδικαλιστικών ηγεσιών, που έσπευσαν να επωφεληθούν και να καπελώσουν την κατάσταση, τα μαζικά μέσα ενημέρωσης θα μιλάγαν πάλι για τους γνωστούς πια «προβοκάτορες», που «περιέργως» εμφανίζονται πάντα στις φάσεις που γίνονται στο δρόμο. Θα μιλάγαν για «ανένταχτους» της δημοκρατικής αξιότιμης γαλλικής κοινωνίας, θα τόνιζαν την παρουσία νεολαίων που ζουν σε καταλλήλινα σπίτια, ατόμων που κατά χιλιάδες αρνούνται να πάνε στο στρατό, θα έλεγαν για «έγχρωμους» και λευκούς που εναντιώνονται έμπρακτα στο ρατσισμό, για ομάδες που δεν γουστάρουν πυρηνικά εργοστάσια κι όπλα, για ασύδοτους εκμε-

ταλλευτές της «ελευθερίας» της έκφρασης, που μολύνουν αδιακόπα τους τοίχους, τα έντυπα και τα F.M., για όλους αυτούς τους «προβοκάτορες», που δεν ντρέπονται να χαρακτηρίσουν αντιδημοκρατικά στοιχεία και καυλωμένοι προλεταριοί.

Άλλωστε δεν είναι τυχαίο το ότι οι φασίστες του Le Pen χτύπησαν απ' τις πρώτες μέρες στέκια αναρχικών και καταλημμένα σπίτια.

Δεν ήταν εξωπραγματικός ο Chirac όταν επέδιδε την ευθύνη σε αριστεριστές και αναρχικούς όλων των χρωμάτων και των εθνικοτήτων που εναντιώνονταν στην δημοκρατία.

Το αισθητήριο της εξουσίας κάνει πολλές φορές διάνα στον εντοπισμό του κινδύνου.

Τέλος δεν είναι τυχαίο, αλλά αντίθετα αξιο μελέτης και εμπόδισης, το γεγονός, ότι σ' όλη την Ευρώπη, Γαλλία, Γερμανία, Ισπανία, Ολλανδία, Δανία, Ιταλία, Ελλάδα, οι νεολαίοι (και όχι μόνο!) έχουν βγει στο δρόμο. *La beauté est dans la Rue!*

Η ομορφιά είναι στο δρόμο!

Sous les pères est la plage!

Κάτω απ' τα λιθόστρωτα είναι η παραλία!

νίκη ούτε και η μεταστροφή του κόσμου ήταν μεγάλη. Από την άλλη το σημερινό status quo στο διαφορισμό της εξουσίας επιτρέπει διάφορους χειρισμούς που να καταστέλλουν την εκδήλωση έντονων κοινωνικών ρηγμάτων.

Η κινητοποίηση των μαθητών φοιτητών είχε ένα συνεχνακό - «υπερκομματικό» χαρακτήρα. Ο χαρακτήρας της ήταν ειρηνικός με σκοπό την συνδιαλλαγή με το κράτος και τη διατήρηση των συνθηκών ενσωμάτωσης μέσα στον κρατικό μηχανισμό.

Παρ' όλο τον «υπερκομματισμό» που ξεκινούσε από τον συνεχνακό χαρακτήρα της διεκδίκησης δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ο κομματικός έλεγχος, γεγονός ξεκάθαρο στην τελευταία κινητοποίηση της 10/12.

Η ύπαρξη κοινωνικών αντιθέσεων προσπάθησε να βρει διέξοδο μέσα από αυτή την κινητοποίηση.

Καλυπτόμενες πίσω από την μαζικότητα, οι μειωπηφικές κοινωνικές δυνάμεις εκδήλωσαν με κάθε τρόπο την αντίθεσή τους στην καταπίεση και το φασισμό του κράτους. Έστησαν οδοφράγματα, συγκρούστηκαν με τα CRS προσπάθησαν να ανατρέψουν την κατάσταση της συνδιαλλαγής και της ειρηνικής συνύπαρξης και να εκφράσουν το μίσος τους για την κοινωνία και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς της.

Οι συγκρούσεις, παρ' όλο που δεν πήραν γενικότερη έκταση, με τον νεκρό φοιτητή Μαλίκ Ουσεκίν, άρχισαν να αποτελούν εμπόδιο για μια ειρηνική συνδιαλλαγή μέσα από πολιτικάντικους χειρισμούς. Οι κομματικοί μηχανισμοί δραστηριοποιήθηκαν και η τελευταία κινητο-

ποίηση της 10/12 πήρε τον απαιτούμενο από το κράτος χαρακτήρα.

Το νομοσχέδιο, βέβαια ανακλήθηκε. Όμως από τη στιγμή που αποτελεί βασική επιδίωξη του διεθνούς κεφαλαίου αργά ή γρήγορα θα εγκριθεί τόσο στη Γαλλία όσο και στις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες, με τις όποιες παραλλαγές τους. Την ίδια στιγμή που η δεξιά κυβέρνηση με τον σοσιαλιστή πρόεδρο της Δημοκρατίας ανακαλούσε στη Γαλλία το νομοσχέδιο, στην Ιταλία, και στη σοσιαλιστική Ισπανία οι κινητοποιήσεις μαθητών και φοιτητών που εκφράζαν την αντίθεσή τους σε παρόμοια μέτρα άφηναν αδιάφορους τους εταίρους της Γαλλίας.

Αν υπήρχε ένα «κοινό» στοιχείο με το Γαλλικό Μάη στην κινητοποίηση των Γάλλων μαθητών ήταν ο διεθνισμός και ο αντιϊμπεριαλιστικός του χαρακτήρας (αντιπαράθεση σε συνολικό σχέδιο του διεθνούς κεφαλαίου) που βέβαια εντοπιζόταν και εκφραζόταν απο την συνεχνακή αντίθεση στο νομοσχέδιο Ντεβακέ.

Ενώ ο διεθνισμός - αντιϊμπεριαλισμός ήταν το στοιχείο που συντέλεσε στην κοινωνική έκρηξη του Γαλλικού Μάη, εδώ ο διεθνισμός - αντιϊμπεριαλισμός παίρνει ένα χαρακτήρα αφηρημένο και εκ των πραγμάτων.

Ούτε η μαζικότητα, ούτε οι συγκρούσεις μπορούν να φτάσουν στην ποιότητα του Γαλλικού Μάη. Εδώ εξάλλου έχουμε μια σταθερή χειραγώγηση των συνδικάτων

συν. στη σελ. 15

Ο ΜΙΧΑΗΛΗΣ ΡΑΠΤΗΣ (ΠΑΜΠΛΟ)

ΚΑΙ ΤΑ ΨΕΜΜΑΤΑ ΤΟΥ

Στον ΣΧΟΛΙΑΣΤΗ του Δεκέμβρη 1986, στο σημείωμα «ΤΕΛΕΙΑ ΚΑΙ ΠΑΥΛΑ» γράφει ένα σωρό ανακρίβειες και ψέμματα, ο «επί 20ετίας γραμματέας της 4ης Διεθνούς...» Μ. Ράπτης, απαντώντας σ' ό,τι έγραψαν στον προηγούμενο ΣΧΟΛΙΑΣΤΗ αρ.44, οι Χ. Αναστασιάδης και Α. Στίνας.

Είναι σωστό, όπως γράφει πως την περίοδο του 1928 - 1932, οι αρχειομαρξιστές έπαιξαν ένα σημαντικό ρόλο στην ιστορία του κινήματος με την συρρίκνωση των Κ.Κ. της τριτοπεριόδου πολιτικής της Κ.Δ. Αλλά όλη αυτή η κριτική που κάνει ο Ράπτης στον Αναστασιάδη, ότι δεν είναι ο Αναστασιάδης που τα λέει αυτά αλλά πίσω απ' αυτόν είναι ο Π. Πουλιόπουλος που τα έγραψε, κι ο Αναστασιάδης τα επαναλαμβάνει, αυτό πρέπει να το κατάλαβε ο Ράπτης γιατί τα ίδια έλεγε κι αυτός όταν προσχώρησε αργότερα στην τάση του Πουλιόπουλου. Ο μεγάλος πόνος του Πουλιόπουλου, ήταν που δεν αναγνωρίστηκε από την αριστερή αντιπολίτευση του Τρότσκι η ομάδα του, σαν ομάδα ιστορικής αντιπολίτευσης, αλλά η οργάνωση των αρχειομαρξιστών και κατόπιν τροτσκιστών σαν επίσημο τμήμα της (Ας συνετισθεί ο Χ.Α.).

Όσον αφορά την παρατήρηση που κάνει ο Ράπτης στον Στίνα για τα γεγονότα της 9ης του Μάη του '36, στη Θεσ/νίκη, εδώ είναι που τα θαλασώνει ο Ράπτης, κακώς τον έχουν πληροφορήσει.

Ο Πανταζής ήταν απλώς καπνεργάτης, δεν κατείχε συνδικαλιστικό πόστο την περίοδο εκείνη, αμφιβάλλω αν ίσως ήταν εκλεγμένος από κάποια εργοστασιακή επιτροπή. Όμως ήταν πολιτικοποιημένος αγωνιστής τόλμησε και μίλησε στη πλ. Ελευθερίας (και όχι στον Α. Πύργο, εκεί δεν έγινε καμιά συγκέντρωση) και δεν είπε την ευτράπελη ιστορική φράση που γράφει ο Ράπτης: «αν ο εισαγγελέας δεν αποφυλακίσει αμέσως τους συντρόφους μας, θα διορίσουμε ένα κόκκινο εισαγγελέα» (δεν υπήρχαν ακόμα φυλακισμένοι) ποιος το σφύριξε αυτό στο Ράπτη; Ο Πανταζής είπε πως «αν ο γενικός Διοικητής δεν ικανοποιήσει τα αιτήματα των εργατών, με τη νίκη τους θα βάλουν ένα καπνεργάτη ή έναν τσαγκάρη στη θέση του». Κι αυτά στην

πλατεία ελευθερίας.

Όσοι έζησαν τα γεγονότα είναι να γελούν όταν βλέπουν να θυμίζει ο Ράπτης στο Στίνα ότι ο Πανταζής στο διάστημα της Ολιγοήμερης Κομμουνίας της Θεσ/νίκης, ήταν ένα από τα τρία μέλη τους «διευθυντηρίου της» (Τι μεγαλοστομίες!!!).

Ας έρθουμε τώρα στο υστερόγραφο του Ράπτη. Γράφει: «όσο για την μυθολογία του Γιάννη Ταμτάκου (Σχολιαστής Νο 44) γύρω απ' την έξοδό μου απ' την Ελλάδα και την αντιπροσωπεία της Ο.Κ.Δ.Ε. στο εξωτερικό, έχω απλώς να πω τα εξής: Απ' τον Πουλιόπουλο, ήδη στην παρανομία πήρα την απάντηση ότι η οργάνωση έχει εγκρίνει την έξοδό μου και την αποστολή μου στο εξωτερικό. Αν η «πλειοψηφία» της ηγεσίας της είχε διαφωνήσει, τότε ο Π. Πουλιόπουλος μου είπε ψέμματα, πράγμα απολύτως αδύνατο. Κάποιοι άλλος λέει σήμερα ψέμματα, ύστερα από μισό σχεδόν αιώνα, όταν επί είκοσι ολόκληρα χρόνια που υπήρξα γραμματέας της 4ης Διεθνούς, κανείς υπεύθυνος Έλληνας Τροτσκιστής δεν τόλμησε να εγείρει τέτοιο ζήτημα».

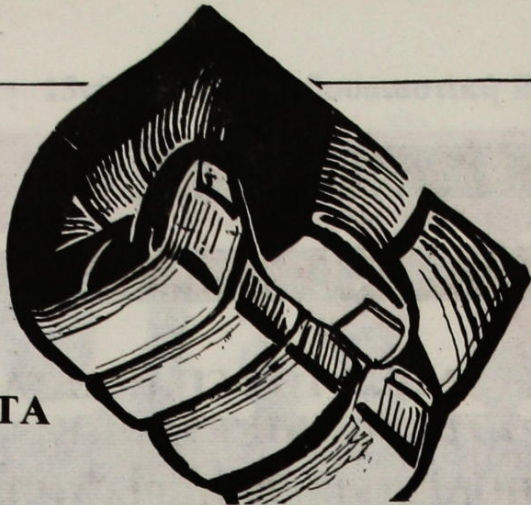
Ναι Ράπτη, το τολμά ένας εργάτης άνευ γνωστής ταυτότητας και τίτλους όπως εσύ, το τολμά ο Αγ. Στίνας, το τολμά ο Α. Καρλιάφτης (Καστρίτης), παλιός Τροτσκιστής. Να τι λέει στο τεύχος αρ. 83 του «Διεθνιστή», Μάρτης - Απρίλης '85: «Κι όταν ο Πουλιόπουλος πήγε στη συνάντηση της Κ.Ε., γεμάτος χαρά άγγειλε την απελευθέρωση του Ράπτη, και πρότεινε ούτε λίγο ούτε πολύ να σταλεί σαν αντιπρόσωπος, στο ιδρυτικό συνέδριο της 4ης Διεθνούς («δικός μας άνθρωπος», προσθέτει ο γράφων) της Ε.Ο.Κ.Δ.Ε με την ευκαιρία της αναχώρησής του στο εξωτερικό. Στην Κ.Ε. της Ε.Ο.Κ.Δ.Ε. οι σύντροφοι της τάσης μας Κ. Αναστασιάδης, Δ. Βουρσούκης, Γ. Ταμτάκος έμειναν εμβρόντητοι στο άκουσμα αυτής της απίθανης πρότασης του Πουλιόπουλου, αντέταξαν πείσμονα αντίσταση και καθώς ήταν πλειοψηφία έναντι των Πουλιόπουλου και Γ. Βριχοροπούλου, απέρρι-

ψαν την πρόταση του Π. Πουλιόπουλου και καταδίκασαν την συνθηκολόγηση του Ράπτη. Κι ακόμη θα τολμήσουν ίσως να μιλήσουν οι Κ. Αναστασιάδης και Μ. Μεγαριώτης που είναι ακόμα ζωντανόι γιατί οι πεθαμένοι δεν μιλούν.

Ναι σαλτιμπάγκο Ράπτη, για να πετύχεις διαβατήριο για το εξωτερικό, έγλειψες τις μπότες του δικτάτορα Μεταξά και του υπουργού του Μανιαδάκη με τα πλάγια μέσα που χρησιμοποίησες εσύ κι η οικογένειά σου για να γλυτώσεις το πετσί σου, τη στιγμή που εμείς παλεύαμε να κρατήσουμε το επαναστατικό ήθος, μη συνθηκολογώντας, όπως εσύ, με το Φασιστικό Τέρας. Τη στιγμή που εκατοντάδες αγωνιστές φίλοι μας, πέσαν στο σκοπευτήριο Καισαριανής και στο Νεζερό Λαρίσης (παρ' ολίγο κι ο εαυτός μου αν δεν δραπέτευα). Η οργάνωση της ΕΟΚΔΕ (κι όχι η Ο.Κ.Δ.Ε, όπως γράφεις για να θολώσεις τα νερά) είχε ενοποιηθεί, και στην Κ.Ε. της βρίσκονταν ο Δ. Βουρσούκης, γραμματέας της, ο Κ. Αναστασιάδης, ο Γ. Ταμτάκος, ο Π. Πουλιόπουλος και Γιαν. Βριχορόπουλος. Αφού συζήτησαν την πρόταση του Πουλιόπουλου, την απέρριψαν με αγανάκτηση οι τρεις πρώτοι, για την συνθηκολόγησή σου που έγινε μάλιστα πίσω από τις πλάτες της οργάνωσης της Ε.Ο.Κ.Δ.Ε. Αν σου έδωσε την εντολή να εκπροσωπήσεις την Ε.Ο.Κ.Δ.Ε. ο Πουλιόπουλος, όπως γράφεις, τότε λέτε κι οι δύο σας ψέμματα (και λυπάμαι που το λέω, παρά το τραγικό τέλος του Πουλιόπουλου που μας συγκίνησε όλους).

Το ότι δεν εξελέγη από πουθενά το ξέρουν πολλοί παλιοί υπεύθυνοι τροτσκιστές που μίλησαν και θα μιλήσουν. Η περίπτωση σου έχει γίνει τούμπανο κι εσύ το έχεις κρυφά καμάρι. Σου προτείνω, αν τολμάς, να κάνουμε ανοιχτή συζήτηση επί ακροατηρίου στη Θεσ/νίκη, γ' ακούσεις και λεπτομερώς τα σκολιανά σου, γιατί εσύ διαψεύδεις ζωντανούς και πεθαμένους.

Γιαν. Ταμτάκος



Δημοσθένης Βουρσούκης

Οι Ροδακινίες ανθίσαν πάλι στο Χαλαργό
σαν και τότε.

Έφτυες πρωί πρωί μ' ένα κλαδί ροδακινιάς
στο χέρι.

Στην τσάντα ένα κομμάτι ψωμί
λίγες προκυρήξεις και πολλές ελπίδες
για επανάσταση και λευτεριά.

Στο καρτέ σου πρόγραμμα για τρεις μέρες
τόποι και πρόσωπα συναντήσις και συνεδριάσις
Δεν ξαναγύρισες

Μάθαμε στην Κοκκινιά

η Ο.Π.Α.Α. και ο Μπάρμπας σε έπιασαν
(σε γνώριζε απ' την Ακρονανπλία έπειτα
έγινε χωροφύλακας. Τώρα θάχει μια καλή σύνταξη)

Δεν μάθαμε ποτέ που σε σκοτώσαν
δεν βρήκαμε τα κόκαλά σου.

(είναι πολλά τα ξεροπήγαδα της Αττικής).

Δεν ξαναγύρισες.

Ερχόσουν για πολλά χρόνια μόνο στ' όνειρό μου

με το μαλακό σου πάτημα

το πλατύ σου χαμόγελο

την τρυφεράδα της μητέρας

τη θέληση του ιδεολόγου

Σε ρωτούσα: «Ζεις είναι αλήθεια;»

και ξυπνούσα τρομαγμένος.

Οι Ροδακινίες ανθίσαν και πάλι στο Χαλαργό

μα συ δεν φαίνεσαι πια

μήτε και στο όνειρό μου.

Ε.Σ.



Σημείωση:

Το ποίημα αυτό αφιερωμένο στη μνήμη του Δημοσθένη Βουρσούκη, έναν σεμνό και υπέροχο αγωνιστή της κοινωνικής επανάστασης που γνώρισα εδώ και εξήντα χρόνια της ζωής μου.

Ο Δημοσθένης Βουρσούκης είναι αυτός που προπαγάνδιζε τις επαναστατικές ιδέες στα φοιτητικά τους χρόνια στον σημερινό πρωθυπουργό Ανδρέα Παπανδρέου που αργότερα κίωψε σαν παιδί της άρχουσας τάξης που ήταν, με τη δήλωση μετάνοιας που έκαμε αποκυρήσσοντας το προσωρινό του πιστεύω στον Δικτάτορα Μεταξά.

Δικηγόρος ο Βουρσούκης χωρίς να ασκήσει το επάγγελμά του από τις αλεπάλληλες διώξεις και φυλακίσεις - δολοφονήθηκε από το Κ.Κ.Ε στο Σχιστό στα Καμίνα του Πειραιά στην κατοχή συλληφθείς από τον ΕΛΑΣ και συγκεκριμένα από τον Μπάρμπας (ψευδώνυμό του, το πραγματικό Γεώργιος Κοζάνης δράκουλας του ασύλου) από το κόμμα αυτό που λέγεται «δημοκρατικό...» «προοδευτικό...» που σκότωνε κάθε αντίθετο του αγωνιστή επαναστάτη που πάλευε ενάντια στην Σταλινική Σοσιαλπατριωτική πολιτική του.

Έτσι και εδώ στην Ελλάδα το Κ.Κ. όταν σχεδόν είχε την εξουσία στη κατοχή και μετά δολοφόνησε πάνω από 2.000 αγωνιστές Αρχαιομαρξιστές Τροτσκιστές, από δε τους οπαδούς του τριπλάσιους για διάφορους λόγους με τους «ηρωικούς» τότε

αρχηγούς του Ζαχαριάδη, Σιάντο, Ιωαννίδη, Φάνη Μπαρτζιώτα, τους Φλωράκηδες και Παρτσαλίδη, Κύρκους κ.λπ. που ήταν μια φάρα τότε ενωμένοι όλοι τους.

Η νέα γενιά των επαναστατών αγωνιστών της κοινωνικής απελευθέρωσης πρέπει να γνωρίζει που οδηγούν τα εξουσιαστικά ολοκληρωτικά κόμματα Ανατολής και Δύσης πρέπει να αντλήσουν διδάγματα για το μέλλον τους έξω από τα Παλαιοημερολογήτικα Σταλινολεβινο-Τροτσκιστικά οργανωτικά μοντέλα για μια ΑΥΤΟΝΟΜΗ και αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνία των εργαζόμενων του μυαλού και του χεριού με εκλεκτούς και ανακλητούς (αν χρειασθεί εκπρόσωπους κάθε φορά). Μόνο έτσι θα απαλλαγεί μια σοσιαλιστική κοινωνία από τις διευθυντικές βδέλες και τα παράσιτα της γραφειοκρατίας δυτικού και ανατολικού τύπου, για μια ελεύθερη-αντιεξουσιαστική κοινωνία της ανθρωπότητας.

Γ. Ταμτάκος

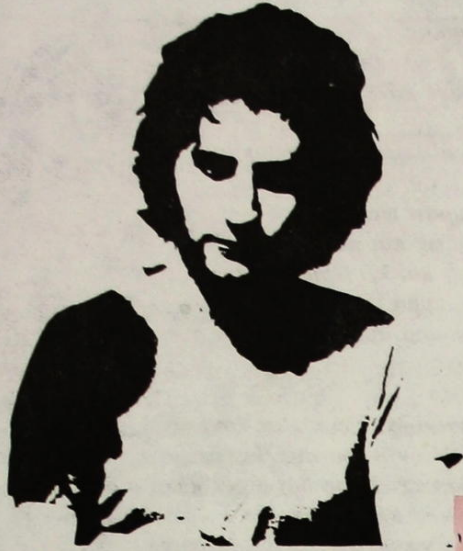
Υ.Γ. Το ποίημα αυτό με το σημείωμα πίσω στάλθηκε στον «Σχολιαστή» στο 45 φύλο του Δεκέμβρη του 86 για να δημοσιευθεί γιατί τον Δεκέμβρη του 1944 είχε γίνει η δολοφονία του Δημοσθένη Βουρσούκη, αλλά ο «Σχολιαστής» δεν το δημοσίευσε. Ίσως βρήκε το κείμενο αντιεξουσιαστικό αντίθετο με τις Κρατικτικές του αντιλήψεις.

συν. από σελ. 14

από τα κόμματα κάτι που τουλάχιστον στις πρώτες μέρες του Γαλλικού Μάη δεν υπήρχε.

Ούτε ένας νεκρός μπορεί να αποτελέσει στοιχείο εξομοίωσης με την εξέγερση του '68. Οι υπόλοιπες κοινωνικές συγκυρίες υστερούν στο να επιφέρουν το επιθυμητό αποτέλεσμα της εξεγερσιακής κατάστασης. Όμως η «νίκη» της κινητοποίησης κάτι αμφίβολο αν το πολιτικό παιχνίδι παιζόταν με σοσιαλιστική κυβέρνηση, έχει δημιουργήσει ένα θετικό προηγούμενο, που επιδρά στις κινητοποιήσεις των φοιτητών σ' άλλες ευρωπαϊκές χώρες (Ιταλία - Ισπανία κ.ά.). Όμως, η μειοψηφική δράση ομάδων και κοινωνικών κατηγοριών και οι συγκρούσεις, αποδείχνουν την δυναμικότητα, που υποβόσκει και που επιτρέπει αισιόδοξες προβλέψεις για μια μελλοντική εξέγερση.





ΜΑΧΙΜΗ ΜΟΝΑΔΑ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΟΥΤΣΟΥΦΗΣ

- ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΣΤΗ ΔΥΤΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ
- ΓΙΑ ΝΑ ΕΜΠΟΔΙΣΤΕΙ Η ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΝΑ ΞΑΝΑΔΟΜΗΣΕΙ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΗΣ



Η «μπερέτα» των 9 χιλιοστων το όπλο του Χρ. Τσουτσοφής, με το οποίο σκοτώθηκαν οι τρεις αστυνομικοί στην Γκίζη

Σήμερα χτυπήσαμε με τη μάχιμη μονάδα Χρήστος Τσουτσοφής το κέντρο των μυστικών υπηρεσιών, την ομοσπονδιακή υπηρεσία προστασίας του πολιτεύματος.

Η ενέργειά μας αυτή αποτελεί συνέχεια της Επίθεσης του δυτικοευρωπαϊκού μετώπου, που άρχισε με την επίθεση στη Μπράνα, στην Ιντερπόλ, στον ΟΟΣΑ, στο Μπέκουρτς, στο Ερευνητικό Ινστιτούτο Λέιζερ του Άαχεν, στο Ντορνιέ, και που συνεχίστηκε με τις ενέργειες στο Βούπερτάλ καθώς και με την επίθεση στη Σχολή Παραστρατιωτικών Επιχειρήσεων της Βόννης.

Η ομοσπονδιακή υπηρεσία προστασίας του πολιτεύματος (ΟΥΠΠ) είναι η υπηρεσία, με την οποία η ιμπεριαλιστική τάξη προσπαθεί αφενός να εντείνει τον αγώνα της ενάντια στο επαναστατικό μέτωπο, ενάντια στους ανταγωνισμούς των μαζών και ενάντια στα απελευθερωτικά κινήματα σε παγκόσμιο επίπεδο, και αφετέρου να παρεμποδίσει την εξέλιξη των επαναστατικών διαδικασιών. Μέσα στο όλο πλέγμα του αντεπαναστατικού μηχανισμού της Ο.Δ.Γ., η ΟΥΠΠ κατέχει την πρώτη θέση στην οργάνωση του πολέμου του ιμπεριαλιστικού συστήματος. Όσοι δουλεύουν εδώ αντιμετωπίζουν ενιαία την καταστολή των εξεγέρσεων σε εθνικό και διεθνές επίπεδο, και αναπτύσσουν έτσι τη συνεργασία τους και τον συντονισμό με τις άλλες μυστικές υπηρεσίες του ιμπεριαλισμού. Για αυτό το σκοπό υπάρχει στην ΟΥΠΠ ένα γραφείο σύνδεσης με τις μυστικές υπηρεσίες των άλλων χωρών, το οποίο με τη χρήση συστήματος κομπιούτερ καταφέρνει να τροφοδοτείται διαρκώς με τις πιο επίκαιρες πληροφορίες. Οι φάκελλοι με τα στοιχεία και τις αναλύσεις που αφορούν την «εσωτερική ασφάλεια» στέλνονται απευθείας στο αμερικάνικο γενικό επιτελείο των δυνάμεων της Ευρώπης καθώς και στο επιτελείο του ΝΑΤΟ στις Βρυξέλλες. Η ΟΥΠΠ συμμετέχει και στην «επιτροπή δράσης 46», όπου μαζί με τους ανθρώπους του ΝΑΤΟ και των άλλων μυστικών υπηρεσιών σχεδιάζουν και οργανώνουν τον πόλεμο ενάντια σε κάθε αντίσταση.

Κεντρικό σύνθημα του πολέμου τους, της «Ευρώπης της ασφάλειάς» τους, που σκοπό έχει να μετατρέψει τη δυτική Ευρώπη σε κέντρο του ολοκληρωτικού τους πολέμου είναι η «πολιτική της ασφάλειας σαν κοινή πολιτική ύπαρξης». Αφότου τον Απρίλιο του '84 η κυβέρνηση Ρέηγκαν εξέδωσε την ντιρεκτίβα 138, και έτσι καθιέρωσε την κρατική τρομοκρατία σαν επίσημη πολιτική διαχείρισης, σκοπός τους, τον χρόνο που μας πέρασε, ήταν να συμμεριστούν την άποψη αυτή και να συμβάλουν στην υλοποίησή της όλες οι σημαντικές χώρες του ΝΑΤΟ και της ΕΟΚ.

Στη σύνοδο της τριμερούς επιτροπής (όπου συμμετέχουν οι στρατιωτικοί ηγέτες των τριών σπουδαιότερων βιομηχανικών χωρών: Ο.Δ.Γ., Ιαπωνία, ΗΠΑ), ο Σουλτς απαιτεί να αναγνωριστεί η άποψή του, ότι οι επιθέσεις ενάντια στον ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ αποτελούν επιθέσεις και κήρυξη πολέμου ενάντια στο ΝΑΤΟ από τη μεριά της «διεθνούς τρομοκρατίας», και καλεί σε «ενεργητική αντιμετώπιση». Τον ίδιο μήνα, στην συνδιάσκεψη κορυφής στο Λονδίνο, οι ηγέτες των κρατών και κυβερνήσεων ΗΠΑ, Καναδά, Ιαπωνίας, ΟΔΓ, Γαλλίας, Μεγ. Βρετανίας και Ιταλίας εκδίδουν μια «κοινή διακήρυξη για τη διεθνή τρομοκρατία» και αποφασίζουν «τη στενότερη συνεργασία και τον συντονισμό αστυνομίας και μυστικών υπηρεσιών καθώς

και άλλων βοηθητικών υπηρεσιών, κυρίως στον τομέα της ανταλλαγής πληροφοριών, εμπειρίας και τεχνολογίας».

Επίσης αποφασίζουν την εναρμόνιση των νομοθεσιών που ισχύουν στις χώρες τους.

Έτσι γίνεται φανερός ο στόχος τους και η καινούργια μέθοδος του πολέμου που διεξάγουν: με όλα τα μέσα, χωρίς όμως να προκαλούνται κλιμακώσεις-αντιδράσεις των οποίων το πολιτικό κόστος δεν θα μπορούσαν να αντέξουν.

Σε όλα αυτά ανταποκρίνεται ο εντατικοποιημένος πόλεμος με τις μυστικές υπηρεσίες, τους μπάτσους, τις μονάδες ειδικών αποστολών και τις αντεπαναστατικές συμμορίες.

Τα σάϊνια των μυστικών υπηρεσιών της ΟΔΓ συλλαμβάνουν το νόημα αμέσως: «Θα έπρεπε να καταβληθούν νέες προσπάθειες για να διαλευκανθούν έγκαιρα οι προθέσεις που έχουν οι τρομοκρατικές ομάδες στην ΟΔΓ και για αυτό το σκοπό θα έπρεπε η συνεργασία με το εξωτερικό να γίνει πιο εντατική». Σ' αυτή την οργάνωση και ενοποίηση της Δυτικής Ευρώπης, η ΟΔΓ έχει την πιο καίρια λειτουργία. Διότι είναι η χώρα με την πιο τέλεια κρατική μηχανή για την καταπολέμηση των εξεγέρσεων και με τις φυλακές STAMMH EIM και το MOGADISCHU προτίθεται να φέρει με ευκολία σε πέρας αυτόν τον πόλεμο! Όπως λέει και ο BURT: «... η Γερμανία πρωτοστάτησε στον πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία. Οι Ηνωμένες πολιτείες χαιρετίζουν αυτή τη στάση».

Η ΟΔΓ περνάει τις θέσεις των ΗΠΑ στα συμβούλια της Δυτικής Ευρώπης, και μαζί με τη Γαλλία αποτελούν τον κύριο μοχλό κίνησης για την ενοποίηση του πολέμου στα δυτικοευρωπαϊκά κράτη.

Στους πολέμους των μητροπόλεων όπως και στη διεθνή αντιπαράθεση, οι μυστικές υπηρεσίες παίζουν κεντρικό ρόλο. Παρότι η χρησιμοποίησή τους, τα μέσα και οι μέθοδοι που χρησιμοποιούν δεν είναι καινούργια.

Ωστόσο η σημασία που αποκτούν μέσα στα πολεμικά σχέδια της ιμπεριαλιστικής αστικής τάξης, η εντατικοποίησή τους και η εξάπλωση των επιχειρήσεων, φαίνονται καθαρά από την εξέλιξή τους.

Η σκόπιμη δημοσιοποίηση της επιχειρήσης των μυστικών υπηρεσιών στο CELLER με τη συνεργασία των GSG 9 κατόφερε να πείσει τα κόμματα, τα κοινοβούλια και την κυβέρνηση - το αποκομμί όλων των δημοκρατών - για τη μετατροπή των μυστικών υπηρεσιών της ΟΔΓ σε κατασταλτικά κομμάτια, και έδειξε την κατεύθυνση στην οποία θα πορευτούν τα πράγματα:

Ο πόλεμος ενάντια στην αντίσταση, το λαό και τους επαναστάτες αγωνιστές θα συνεχιστεί με τις συχνότερες και πιο ενισχυμένες επιχειρήσεις των στρατιωτικοποιημένων Μυστικών υπηρεσιών.

Σ' αυτό τον τομέα ανήκουν και οι προσπάθειες διείσδυσης, κατά τις οποίες η ίδια η υπηρεσία σκηνοθετεί ενέργειες, με σκοπό να πλησιάσει τις ένοπλες ομάδες:

Οι τρομοκρατικές βομβιστικές επιθέσεις ενάντια στο λαό, που διενεργούνται είτε από τις ίδιες τις μυστικές υπηρεσίες, είτε χρηματοδοτούνται από αυτές και εκτελούνται από φασιστικές ομάδες, καμπάνιες με σκοπό την αποπλάνηση της κοινής γνώμης (αποπληροφόρηση) και τρομοκρατία για τις ένοπλες ομάδες άλλων χωρών που δρουν στην ΟΔΓ, καθώς και όλο το εύρος και πλάτος των τρομοκρατικών ενεργειών, που λόγω χάρι η CIA εδώ και χρόνια εκτελεί.

Παράλληλα με όλα αυτά συνεργάζονται όλο και πιο στενά με τις ιδιωτικές «υπηρεσίες ασφαλείας»: συμμετέχουν στις διασκέψεις με τους αρχηγούς των υπηρεσιών αυτών που δουλεύουν για μεγάλα τραπεζικά και ασφαλιστικά εταιρείες, όπου αναλύονται με τον ΒΚΑ οι συνθήκες, οι κίνδυνοι που υπάρχουν και παίρνονται από κοινού μέτρα, όπως λόγω χάρι η χρηματοδότηση του κυνηγιού κεφαλών από τη SIEMENS, που ανέρχονταν σε 3 εκατομμ. Μάρκα. Από αυτή τη συνεργασία προήλθε και ο πράκτορας-δολοφόνος MAUS, που -εξοπλισμένος από τις μυστικές υπηρεσίες με πληροφορίες και χρηματοδοτημένος από τα τραπεζο-στάλθηκε για να σκοτώσει αντάρτες συντρόφους. Σ' αυτό το ομιχλώδες περιβάλλον που δημιουργούν μυστικές υπηρεσίες, μπάτσοι, και «Εταιρείες Ασφαλείας», καταφέρνει η ιμπεριαλιστική τάξη να δημιουργεί τον ελεύθερο χώρο που σ' αυτόν όλα επιτρέπονται, χωρίς καμία κρατική υπηρεσία να φέρει την ευθύνη, αλλά ούτε και το ίδιο το κράτος να χρειάζεται να επωμιστεί το πολιτικό κόστος των αντι-ενεργειών που γίνονται. Απειλές, ψυχολογική τρομοκρατία, εκβιασμοί, βασανιστήρια και δολοφονίες: αυτά είναι τα μοτίβα των λεγεωνάριων του θανάτου η τα δυτικοευρωπαϊκά μέτρα και σταθμά.

Και στις υπόλοιπες χώρες της Δυτικής Ευρώπης - ανάλογα πάντα με τις ιδιαίτερες συνθήκες - συμβαίνουν τα ίδια: έτσι στην Ισπανία, η GAL - μια ιδιωτική οργάνωση της ισπανικής αστικής τάξης, που με βάση τις πληροφορίες που παίρνει από τις ισπανικές και γαλλικές μυστικές υπηρεσίες, αναθέτει σε δολοφόνους την εκτέλεση αγωνιστών της ETA και της GRAPO. Πλάι σ' αυτήν όμως μια νεοσύστατη «μυστική αγωνιστική ένωση» άρχισε να δρα, η CONAFAYS: «διεθνής συντονιστής αντιτρομοκρατίας μέσα στις μάχιμες μονάδες και τα όργανα ασφαλείας», κυνηγώντας επαναστάτες.

Αυτές οι διαστάσεις της κρατικής τρομοκρατίας είναι που εμποδίζουν κάθε αγώνα ενάντια στα προϊόντα του κράτους για καλύτερες συνθήκες ζωής. Η τρομοκρατία των μπάτσων, οι νεκροί στις διαδηλώσεις, η εντατικοποίηση των παρακολουθήσεων και του χαφιεδισμού, οι μαζικές συλλήψεις ανθρώπων που αντιστέκονται, όλα αυτά είναι συνακόλουθα αυτών που περιγράψαμε. Τα μέτρα που παίρνονται ενάντια στην αντίσταση δεν μπορούν να περιοριστούν στα πλαίσια μιας χώρας. Όλα όσα θεσμοποιούνται σε μια συγκεκριμένη χώρα δημιουργούν μέτρα και σταθμά που και οι υπόλοιπες χώρες πρέπει να υιοθετήσουν. Έτσι η βρετανική κυβέρνηση μετά από απόφαση των χωρών-μελών του ΝΑΤΟ δεν αναγνωρίζει στους Ιρλανδούς το δικαίωμα του ομήρου, επίσης το ΝΑΤΟ αποφάσισε στις αρχές της δεκαετίας του '80 να μην διαπραγματεύονται με επαναστατικές ομάδες.

Σαν αντίδραση στην εξέλιξη που πήρε το επαναστατικό μέτωπο στη δυτική Ευρώπη, θέλουν τώρα σιγά-σιγά στην ΟΔΓ, τη Γαλλία και την Ισπανία να πάρουν κοινά μέτρα για την κοινή τους τρομοκρατία ενάντια στους επαναστάτες, τους κρατούμενους, τους συμπαθούντες.

Το κατά πόσο θα το καταφέρουν είναι ζήτημα συσχετισμού δυνάμεων. Η κορύφωση του αγώνα σε διεθνές επίπεδο συγκλίνουν στις μητροπόλεις που είναι ένα καιρό σημείο: από εδώ μέσα οργανώνονται οι πόλεμοι ενάντια στον παγκόσμιο ταξικό αγώνα, εδώ έχει την έδρα της η πολιτική, οικονομική, χρηματιστική και μιλιταριστική εξουσία καθώς και οι μηχανι-

σμοί και τα ινστιτούτα ερευνών και ανάπτυξης, με τα οποία θα πρέπει να καταφέρουν να αναδιαρθρώσουν την εξουσία τους.

Κάθε αντίσταση ενάντια στις προθέσεις που γι' αυτούς είναι απαραίτητες λειτουργεί ενάντια σ' όλη τη σφαιρική στρατηγική και έτσι και ενάντια στο συνολικό μηχανισμό εξουσίας.

Κάθε ήττα σ' αυτά τα σημεία έχει επιπτώσεις συνολικά στο διεθνή συσχετισμό δυνάμεων, είναι μια στρατηγική νίκη για τους απελευθερωτικούς αγώνες και αλλάζει τους όρους για τη συνέχιση της αντιπαράθεσης. Αυτό καθορίζει τη σκληρότητα της αντιπαράθεσης που σε όλα τα μέτωπα παίρνει πια τη μορφή πολέμου που σε όλους τους αγώνες είναι αισθητή. Για τη διασφάλιση της κίνησης του κεφαλαίου και σαν μια γραμμή απ' την οποία εξαρτάται η ενοποίηση και η συσπείρωση των δυτικοευρωπαϊκών κρατών και η ολοκλήρωση της αμερικάνικης ψυχοπολεμικής πολιτικής, θα πρέπει να εντατικοποιηθούμε τον πόλεμο ενάντια στους αγώνες που γίνονται στα κέντρα με τίμημα την όξυνση της αντίθεσης κοινωνίας-κράτους.

Η συγκατάθεση στον πόλεμο τους έχει σπάσει σε κάθε δυτικοευρωπαϊκή χώρα. Η αντίσταση των ανθρώπων ενάντια σε πολλά σχέδια πολεμικής και ληστρικής τους πολιτικής έχει ξεσπάσει: ενάντια στη συνύπαρξη ΝΑΤΟ και ΕΟΚ ενάντια στην παρουσία των νατοϊκών στρατευμάτων στην Ισπανία ενάντια στην εγκατάσταση των CRUISSE MISSILES στην Ολλανδία και των PERSING στην Ο.Δ.Γ.

και σε άλλες χώρες ενάντια στην πολιτική της λιτότητας των κυβερνήσεων. Ακόμη κι αν πρόκειται για διαφορετικά μοτίβα και στόχους, ακόμα κι αν οι αγώνες είναι συχνά σποραδικοί και ανοργανωστοί, ωστόσο οι πολιτικές πρωτοβουλίες, οι πολλές δυναμικές ενέργειες και τα επιθετικά επαναστατικά μέτωπα ενάντια στο σύστημα, το αναγκάζουν όλο και περισσότερο στην ανοιχτή επιθετικότητα.

Η επίθεσή μας στοχεύει στο χώρο αυτόν, στον οποίο προωθούν τον συγκαλυμμένο πόλεμο με τις διαφοροποιημένες μεθόδους τους:

στοχεύει εδώ όπου η συνείδηση για τις μεθόδους τους και για την πολιτική που κρύβεται πίσω απ' αυτές δεν είναι ακόμα πολύ έντονη.

Αυτόν τον πολιτικό χώρο διαπραγματεύσεων τον καταστρέφουμε, κάνουμε τον πόλεμο, τους πράχτορες και τα μέσα του γνωστά.

Έτσι δημιουργούμε νέες συνθήκες, όρους και δυνατότητες για την ανάπτυξη και οργάνωση των επαναστατικών δυνάμεων.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ GUENTHER SONNENBERG

ΣΥΣΤΕΓΑΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΤΗΣ RAF, ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΚΑΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ

ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΣΟΥΜΕ ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΣΤΗ ΔΥΤΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ ΣΑΝ ΤΜΗΜΑ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΤΑΞΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Μάχιμη μονάδα
Χρήστος Τσουτσοφής

8.9.86

(από το KNIPSELKRANT)